

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKIYALI

«İki bildirî ile üniversite
ikiye bölündü...»

Kuklalar!

16 inci Asırda Mimar Sinan tarafından inşa edilmiş olan ve halen sağlam duran Su Kemerı

TASARRUFLARINIZ İÇİN

EMİN VE YIKILMAZ

BİR MÜESSESE ARIYORSANIZ

Türkiye İş Bankasını tercih edebilirsiniz

■ İş Bankası, tasarruf mevduatında senelerdenberi önderliği muhafaza ediyor. Bu, halkımızın İş Bankasına karşı gösterdiği büyük güvenin açık bir delilidir.

■ İş Bankası, bütün banka muamelelerinde emniyet, sür'at ve kolaylık sağlar.

■ İş Bankası, her türlü bankacılık hizmetlerinde daima müşterilerinin menfaatlerini gözetir ve bunları müşterilerinin menfaatlerine en uygun şekilde neticelendirir.

■ İş Bankası, tasarruf sahiplerine her zaman zengin ve cazip ikramiyeler dağıtır.

1966 yılında tasarruf sahiplerine

12 Milyon

NOT: 25 Mart tarihindeki 7 MİLYON liralık çekiliş için 1965 yılı sonuna kadar İŞ BANKASINA yatırmış olduğunuz tasarrufları muhafaza etmelisiniz.

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın ...
istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 8 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 16 Şubat 1966

Önce Hangisi?

KOCA Rumeli, iki parti çatışmasına kurban gitmiştir: Selânik'i ile, Manastır'ı ile, Yanya'sı ile, İşkodra'sı ile, Kosova'sı ile koca bir Avrupa devleti idi Osmanlı İmparatorluğu... Şimdi, demiryolu Yunan toprağından geçen bir avuç Edirne'miz var.. Bir avuç bakumsuz Edirne!

Atatürk sağ olsaydı, Edirne bir başka Edirne idi bugün: O, bir bahçelik toprak alacak, arasıra hafta tatilini geçirecek bir yaz evi yaptıracaktı kendisine.. Onunla beraber, nice politikacılar, nice zenginler de buna katılacak, Türklüğün Avrupada son kalesi Edirne silkinecek, canlanacaktı.

Biz şimdi Sinan'ın Selimiyesi değil, İstanbul'un Ayasofyası peşindeyiz!

Küçük adamdan ne beklendir?.. Pirenin deve doğurduğunu gördünüz mü hiç?.. Her politika bir kafa çapını gösterir. İşte, Milli Güvenlik Konseyi, kolera tehlikesi karşısında bu yıl Hac seferlerine izin verilmemesini isterken, tıp dünyasının büyük meçhullerinden bir Sağlık Bakanı, salgına karşı tedbir alındığını savunuyor. Gel de bu sayın Bakanın diplomasına inan!

Sayın Demirel'i, biz köyden gelmiş adam, Teknik Üniversiteden gelmiş adam, Amerika'dan

gelmiş adam, müsbet bilgilerden gelmiş adam, rakam adam diye sevmiştik. Miting demagogu diye değil, kara kuvvet tavicisi diye değil...

A.P. iktidarı her yıl, bin değil, beşbin değil, ellibin değil, otuz milyon vatandaşı Hac'a gönderse, Türkiye'yi ancak batırır. Ben umarım ki, Süleyman bey: «Borcu olana Hac caiz değildir. Biz, gırtlığına kadar borca batmış bir devletiz. Bu borç hepimizin dir, bütün milletin. İktisadi kuruluşumuzu sağlayacağımız, bütçe dengemizi kuracağımız mutlu günlere kadar, bir tek müslüman, Hac'a gitmeyecektir. Asıl sevab bu!» desin... Diymiyor! Bu yüksek mühendis, bu barajlar kurucusu matematikçi, bu pozitif adam diymiyor... Çünkü, politikada kazancı, garplı kafadan değil şarklı tutumdan ummakta!

İçimde doğan ümidin yağlı ipini, ne kendisine, ne partisine, ne vatandaşlara, ne de birçok-

ları gibi ona inanmış bana acımadan kendi eli ile çekiyor!

Bu yol, bırakınız demokrat partiyi, koca Halk Partisini bile nereye götürdü, görüyorsunuz...

C.H.P.'nin yenilgi üstüne yenilgiye uğrayışı nedendir?.. Küçük nedenler bir yana, büyük neden, Atatürk yolunda yaptığı zikzaklar!

Ne kara kuvvetten, ne kızıl kuvvetten tek oy kazanamayan Halk Partisi, üstelik kendisine bağlı ideal arkadaşlarını, aydınlar oyunu da kaybetmiştir.

Hangi parti olursa olsun, ne sağa, ne sola taviz vermeden, onun açtığı, Atatürk'ün açtığı yolda yürüyeceğiz.

«Arapça ezan dinlemekten haz duyarım!.. Ayasofya'da namaz kılmak beni bahtiyar eder!» diye demeyen kaytan bıyıklı kasaba politikacıları ile Türkiye yalnız itibar kaybeder...

Seçimler öncesi, tek partinin çoğunluk kazanması, huzur için,

kalkınma için istediğim tek şeydi. Koalisyonların, küçük oyunlarla büyük başarıları çelmediğini sayın İnönü'nün ağzından kaç kere dinlemiştik.

İstedğim oldu ama, umduğum olmadı.

Nedeni yok... Bu sistem, bu yoklama, bu aday seçme, bu oy verme sistemi sürdükçe, Büyük Millet Meclisimizin görgü, bilgi, tecrübe düzeyi, isminin başındaki «Büyük» le dengeli olmaya-caktır.

Parti liderleri, bir siyasi gusul'den sonra bir araya gelip, tertemiz gönüllerle birbirlerine sormalılar:

— Önce hangisi?.. Parti mi, vatan mı?..

Bunun cevabı alındıktan sonra yapılacak iş açıktır: Hemen «Yurtta sulh» kurmak.

Yurtta sulh, elbet kâğıt üstünde, dudak arasında kurulmayacaktır. Meclisin tümü içinden seçilecek değerleri iş başında göreceğiz: Son ayların en olgun insanı Ekrem Alican'ı, Nihat Erim'i, Turhan Feyzioğlu'nu...

Meclis çoğunluğunu elinde tutan A.P., buna peki dediği gün, yalnız Türk vatani, yalnız Türk milleti kurtulmaz. Sayın Demirel lütfen kulağını ağzıma yaklaştırsın: Kendisi de kurtulur!

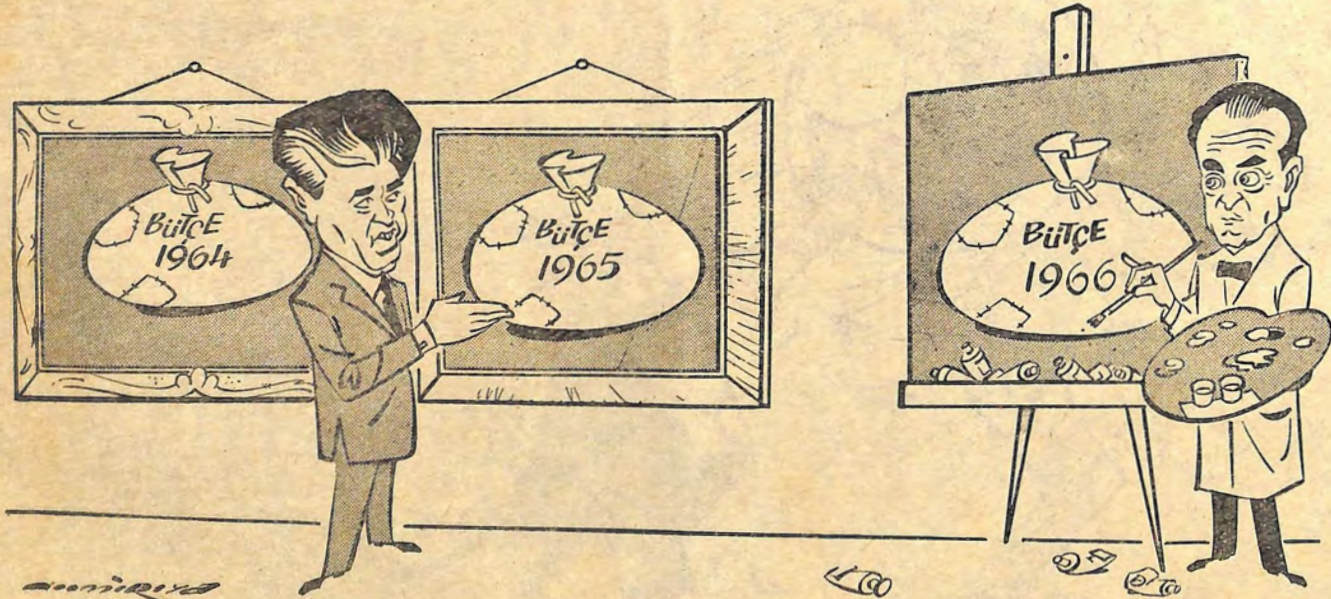
Yusuf Ziya ORTAÇ

GELECEK SAYIMIZDA

Aziz Nesin'in enfes bir hikâyesi:

A N A B A B A L A R

Ferit Melen: «Yeni bütçe eski bütçenin kopyesi» dedi.

Melen — Ayol bu yaptığın 1965 in kopyesi...

Gürsan — Ne çıkar?.. O da 1964 ün kopyesi!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kız Tefrik

MUZAFFER İZGÜ

MÜDÜR olur, resmi arabaya biner; zengin olur, kadillağa biner; daha zengin olur, uçağa biner... Bizim gibiler de, eğer çok tutumluysa, dışından tırnağın-dan artırdığı parayla, bisikletten bozma, motosikletle çok uzak ak-rabalığı olan, kullanıla kullanıla boyası kalaysız tencereye dönmüş motosiklet müsvedesine biner...

Motosikletimin, hırsızlar yanın-daki değerini ölçmek için tam üç gece üstüste sokakta bıraktım da, döñüp bakan olmadıydı. Üçüncü günün sabahında, söylemesi ayıp, selesinde kedi ve köpek kakalarıyla karşılaştım.

Bir defasında kaynanamı bindir-dim de arkasına, zavallı kadıncağız hâlâ mide ve barsak ağrısı çeker. Durup, durup:

— Ne ettiyse, o etti bana, der.

Hakkı yani kadıncağız.. Çünkü motosikletim, yay denen ıccattan bugüne kadar nasibini almamıştır. Tekerleğe vuran küçükçük bir ta-şın sarsıntısını, beş duyunuzla, bü-tün vücudunuzda hissedersiniz. Ama, ben alışmışımdır bu sarsın-tıya. Hem öyle alışmışımdır ki, bir defasında zelzeleden bütün evlerin duvarları çatlıyodu da, haberim olmamıştı. Uyku sersemliğiyle, ha-num:

— Kalk yahu, zelzele oluyor!.. de-diğinden bile ben hâlâ kendimi mo-tosikletin üzerinde zannederek:

— Namussuzun vıdası çıktı yine, demişim. Ve inanır mısınız, sabaha dek beş kere en şiddetli sarsıntı-larda bile, mışıl mışıl uyumuşum...

Bir defasında da yanlışlıkla hanı-mı bindirdiydim de arkasına, ka-dıncağız yarı yolda toza toprağa yuvarlandı. Sebep te, ön tekerleğin istaha gelerek arka tekerlekten da-ha hızlı gitmek istemesi... Bu hâ-diseden sonra, evden her sabah ay-rılışında karımla vedalaşıyorduk:

— Artık eksik ne hakkımız varsa helâl olsun birbirimize. Şayet ge-ri dönmeysem, çocuklarım sana emanet!.. diyordum.

Çocuklarımı da gözlerim yaşara-rak öpüyor, cenge giden babalar gibi, ayrılıyordum evden.

İşte o sabah, yine çocuklarımla ve karımla helâllaştıktan sonra çık-mıştım evden. Müsveddeyi işlete-bilmek için evin etrafında beş kere tur attıktan sonra, boğmacaya tu-tulmuşlar gibi çalıştı motör. Arada bir horozlanarak ötüyordu ama, o zaman karbüratöre üstüptüyü tıkı-yordum.

Maksadım, şöyle şehire kadar gitmek, aybaşı olduğu için öteberi almak... Dayandım gaza... Dayan-mak değil, gaz kolunu su cendere-sinin altına koysanız saatte otuz kilometreden fazla gitmez bizim motosiklet. Nasıl ki eşekler karpuz kabuğunu severlerse, benim moto-siklet de rüzgârı sever. Tabiatıyla, arkadan kaktıran rüzgârı... Maşal-lah, rüzgâr da o gün arkadan vur-duğu için demeyin gitsin motosik-lelin keyfine...

Asfaltın ucunda bir insan hayali belirdi. Yanına yaklaşıırken de, eli havaya kalktı. Rüzgârdan, ön seçi-mi kaybetmiş adaylar gibi sulu göz-leirimle arkaya baktım... Araba fa-lan yoktu arkamda.

— Hayret!.. dedim kendi kendi-me. «Sahiden bir şey zannetti gali-ba bu müsveddeyi.»

Durdum... Motörle beraber kal-bim de duracaktı nerdeyse. Bir tu-rist kız ki, eh yani... Uzun boylu, mavi gözlü, sarı saçlı bir ahu. Aya-ğında kot bir pantolon, sırtında çantası, gülümsedi bana... Böyle bir kız yani ya, eşeğe gülümsese, inan olsun bir saniye sonra en içli se-siyle anırmağa başlar.

Parmağıyla gittiğim yolu gösterdi.

— Evet, o tarafa, dedim.

Sonra parmaklarını çatal gibi ya-parak, «Binebilir miyim?» demek istedi.

— Hay hay!.. buyrun, dedim.

Dedim ama, kız arkaya bindikten sonra nasıl çalıştıracaktım motö-rü... Kızın güzelliğinin karşısında, o anda bir Masist kuvveti geldi ba-na. Kız arkaya kurulduktan sonra,

başladım didondan tutup kaktırma-ğa... Kız bir şeyler söyledi, anla-madım...

— Yok, yok... Sen zahmet etme, ben çalıştırırım, dedim.

Yüz metre kadar tatlı yükümle, eski motosikleti kaktırdıktan son-ra, motöre de Herkül kuvveti gele-rek «Güüü» diye işledi. Öyle ki, motörün sesinden nerdeyse yer gök birbirine kavuşacaktı. Kız sevinç-ten ellerini çırparken, atladım mo-tosiklete.

Allahtan olacak, motosikletin tu-tacak yeri de yok... Bu yokluk, ilk defa yaramıştı işime... Kıza:

— Sarıl belime, dedim.

Anlamayınca, elinin birini tuta-rak belimde kavuşturdu.

Kızın iki eli belimde, ara sıra sırtıma değen diri göğüslerinin te-siriyle heyecana gelerek eğilip eği-lip motosikletin eski fenerini öpü-yordum... Çünkü, bu eski kalaysız tencere sayesinde binmişti güzel kız arkama. Bir anda kendimi uçak-ta zannettim. Ben pilotum, arkam-deki sarışın bomba sekreterim, söylemesi ayıp bizim hırsızların bile beğenmediği de, uçak...

Yerli yersiz fren yapıyordum. Frene dokunur dokunmaz, kız öne doğru kayıyor, sıcak, diri göğüsleri, sırtımla onun arasında, hırçın ço-cuğun elindeki lüştik top gibi ezili-yordu. Hani ya, kız dese ki:

— Beni Hindistan'a götür, ih de-meden götüreceğim.

Maşallah motosiklet de ilk defa böyle bir güzelin ayaklarını yerden kesmek şerefine nail olduğu için kanat takmış, uçuyordu mübarek... Arkama döndüm:

— Benim adım Sefa!.. dedim.

— Hum, dedi.

— Oto stop? diye sordum. Yine:

— Hum!.. dedi.

— Turist?

— Hum!..

— Allah!.. Sevsinler senin hımnı!..

Soracaktım, «Motosikletimi nasıl

buldunuz?» diye, nedense utandım...

Hayaller kuruyordum... Şimdi şe-hire gideriz bu kıza.. Bir lokanta-da karnımızı doyururuz... Sonra, dans edilen bir yere gideriz.. Dans ederiz... Belki denize de gireriz. Bir kabinde soyunarak!..

— Ulan motosiklet, yarından tezi yok, seni boyatacağım, ayağına lü-stik alacağım, üstüne göz boncuğu, kaplumbağa derisi asacağım!

«Güüüü» Arka lüştik olanca gücüyle gümledikten sonra, bir sağ yaptık, bir de sol...

Durduk. Kız, anlamadığım bir şeyler söyledi. Karşıdaki ağacı gös-terdim...

— Sen orada bekle, şimdi beş da-kikada tamir ederim, dedim.

Neredeyse, motosikleti demir de-meyip, hamsi kılıcı gibi yiyece-ğim!

Hemen takımları çıkardım... Ara-dan üç dakika geçmemişi ki, kız minibüsün birine el kaldırdı. Elini tuttum, gülümsedi... Acaip bir Türkçe ve kalın sesiyle:

— Var gitmek, dedi.

Ne oldum o anda?.. Gözlerim dol-du, sinirlerim alabora oldu. Beni eski motosikletimle başbaşa koy-a-rak, «Bay bay» dedi ve çekti gitti...

Attım levheleri elimden. Bir de tekme salladım ordu bozana... Geç-tim ağacın altına. Belki bir saat böylece uzandım, kaldım. Gecikme-ye de gelmezdi. Çünkü, karım ve çocuklarım her geçtikimde Sağ-lık Yurdunda alırlardı soluğu.

Lüştüğü yamadım, işimi bitirdim. Mendilimi çıkarmak için cebime elimi attığımda, bir de ne göreyim?... Cüzdanın yerinde yeller esmiyor mu? Dar geliri bir insan için dört yüz lira düşürmek, dört aylık ço-cuk düşürmekten daha zordur...

En yakın karakola gittim. Jandar-ma onbaşısına:

— Efendim, paramı düşürmüşüm, dedim.

— Kaç lira? diye sordu.

— Dört yüz!..

— Nasıl düşürdün?

— Efendim yolda motosikletimin arkasına bir turist kız bindirmiş-tim...

Onbaşı:

— Dur, dedi... Sarışın mıydı?

— Evet!

— Gözleri mavi miydi?

— Evet!

— Oto stopçu muydu?

— Evet!

Ama bu sorulardan öylesine kork-muştum ki... İster misiniz kız gel-sin de: «Bana şöyle etti, böyle et-ti» diye şikâyetle bulunsun...

— Ama vallahi ben ona bir şey yapmadım, dedim.

— A avanak, dedi onbaşı, sen ona yapmadın ama, o sana yaptı!

— Yani paramı?.. O... o kız mı çaldı diyorsunuz?

— Kız mı dedin? Hah hay, güle-yim bari, dedi onbaşı... Kız değildi ki o!

— Ya?..

— Erkekti, benim benim gibi, er-kekti...

— Vay anasını!..

— Anasını ya!.. O itin adı «Kız Tefrik»dir. Bundan iki ay önce de yine böyle bir halt karıştırmıştı da yakalamıştık. Ama mahkemeye sev-kederken kaçırıldı...

Oradaki sandalyeye göküverdim... Onbaşı ayağa kalkarak:

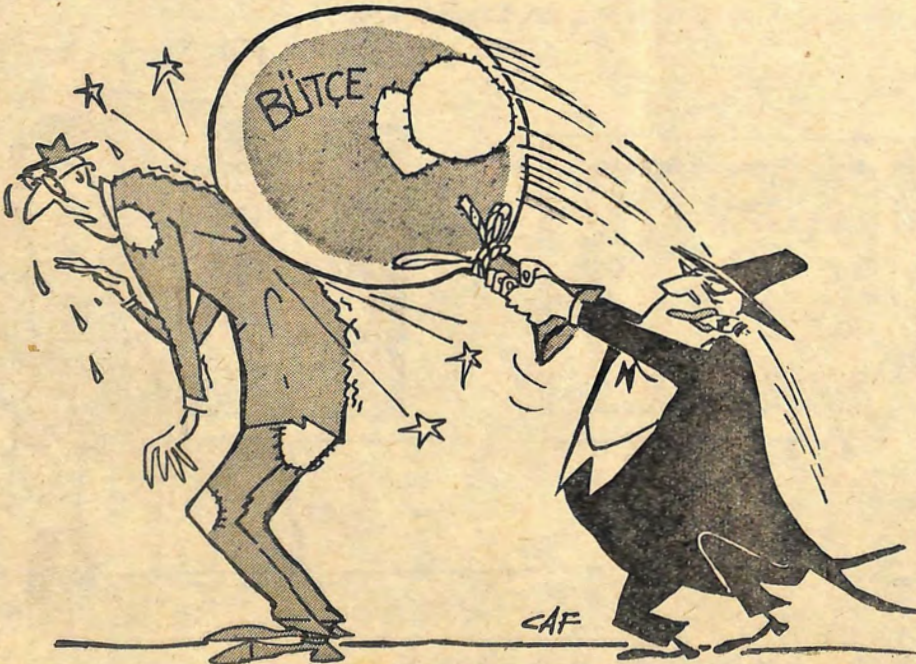
— Sen şimdi bize adresini bırak, arayacağız, dedi.

Kalemime elimi uzattım. O güze-lim altın uçlu dolma kalemime.. Onun da yerinde yeller esiyordu!..

Aradan bir ay geçti. Bizim Kız Tefrik'ten hiçbir haber yok... Ama ben, yine de bir türlü inanamıyo-rum o sarışın bebeğin erkek olaca-ğına... Belki hırsız olabiliirdi, ama, aslâ erkek olamazdı: Sert göğüsü-nün sıcaklığını hâlâ duyuyordum sırtımda!..

Muzafter İZGÜ

Bütçe açığı dar gelirliilerin sırtından kapatılmak isteniyor.. — Gazeteler —

Vur abalya!

kelle meselesi

SEMİ BELİ

Yüsek bir huzuru âliye takdimdir.
Saygıdeğer Bay Mücip Ataklı
Angara melleketinde Böyük
Millet Mencilisinde
Temelli Senotur,

Angara

Möherem garındaşım Mücip Efandi,

Mellekete izinni gelen mencilliş gapıcılarından bodur Memmet, nâminizi, şöhratinizi annada annada bitiramiyor. Her ne gader zâtınızı tammağ mümkünisi şerefina nail olamamış isek de gulağınızı çınatmağ möhebbetini diriğ eylemiyoruz. Bizim gabile şehere çoh irâğ olduğundan kelli gazata cerideleri de elimiza her hafta ulaşmağ mümkünisi yoh. Bu sebebete binaen ismi şerifinize dair hovadisleri seyrek seyrek aliyoruz.

Geçen hafta muhdarın oğlı topal Zırtı nahiyeden bi ceride getirmiş. İçinde zâtınızın çoh yüsek va çoh giymatlı va çoh möhüm va çoh firgatlı bir nutuğunu ohudular.

Bu giymatlı nutuğunuzda Adalatçılarıdan bahis eyliyerek «Gan dökmeden kelleleri sessizce goparacağız! Bu iş nasıl oluyor? İşde bu ciheti annamağ mümkünisini bulamadı. Bizim gabilede yeddi sene gasaplağ yapmış bir Celep Mamo var. Ona sorduh: Ula Mamo, bu işin sırrı hikmetisini bilse bilse sen bilirsin! Gan tökmeden gafa goparmağ mümkünisi var mıdır? dedik. Celep Mamo, ömrü hayatında belkim binden fazla davar kesmiş, kelle goparmış. Lokin ifadasına görem her kellenin gopmasında gan tökülmesi macburiyatı varmış.

İşde gardaşım, bu sebebetinen

Lo gardaşım, Asabat bozuhlugu çoh eyi şeydir. İnsanöğünün niyeti bozuğ olacağına asabat bozzuh ossun daha eyi deel

«Senato'da bir senatör kelle istedi» — Gazeteler —

Bir rapor

Son günlerde şaşacak şey pek çok ama, buna büsbütün şaşıım. Dedim, bu Ankaralı profesör doktorlarımızın Cumhuriyet için verdikleri rapordur.

Tıbbiyei düşününüz: Yeni kafalar, hür kafalar dünyası Tıbbiyei... Her aydın düşünce, her ileri düşünce oradan doğdu, oradan ses verdi.

Tıbbiye, bizde demokrasiden önce, Cumhuriyetten önce, meşrutiyetten bile önce gelmez mi? Yaşayan dostlarımızı saygı ile selâmlayıp, dünya hekimliği tarihinde kendi buluşları ile yer almış doktorlarımızı düşünelim: Akil Muhtar'ları, Hulûsi Behçet'leri...

Onların memleketinde, Ankara Tıp Fakültesinden bir profesörler topluluğu «Biz Gürsel'i tedavi edemeyiz» alamina gelen bir rapor yazıyorlar!

Eksik olan neydi acaba? İlaçsa getirtilirdi. Âletse getirtilirdi. Hattâ danışmak için birkaç dünya şöhreti bile getirtilirdi.

Atatürk hastalığında Amerika'ya mı gitti? İnönü Fransa'da mı tedavi edilmişti? Celâl Bayar İngiltere'de mi ameliyat olmuştu?

Bu rapor, sayın Cumhurbaşkanını için değil, Üniversitemiz için verilmiş bir rapordur: Asıl hasta olan o!

çoh merağ eyledim. Gan dökmeden kelle goparmanın böyük bir temizliğ oldığı cihetle zâtınızdan bu meselemenin sırrı hikmetisini öğrenmek için bu arızayı yazmağ macburiyatı hasıllama olmuştur.

Möherem Mücip Efandi, Fikriniz çoh eyidir: Bütün Adalatçıların kellelerini goparımız. Çünkim onların gövdesi de çoh, kellesi de. Lokin bazı kismelerin gövdelelerine kelle ilâzımdır. Omuzunun üstünde gafası olmayan yahut da gafaları çoh yorulmuş zovallı vatandaşlarımızı birer gafa temin eylemek için bu çeşit bir «Kelle Goparma» reformuna ehtiyacı milliyeye vardır, deel mi efendi gardaşım?

Gopardığınız kelleleri ehtiyaç olduğu zaman kullanmağ üzere nireye deppo eyliyeceksiniz acaba? Vı-taminlemesi kaçmasın diye çiğ çiğ buz dolavında mı, yohsam at ve bahğ gurumının firigorofik vağonlarında mı sahlyacahsınız? Gohmasın va bozılmasın diya tuzlamağ mümkünisi var ise duzlayınız.

Gan tökmeden goparılmış kellelerin duzlanma ve deppolanma işinde ehtiyaç olince bir silâmin gelir happimiz zâtınıza yardıma goşarık. Senin gibi böyük bir zatin böyle küçük işler için dolaşması çok ayıplıdır.

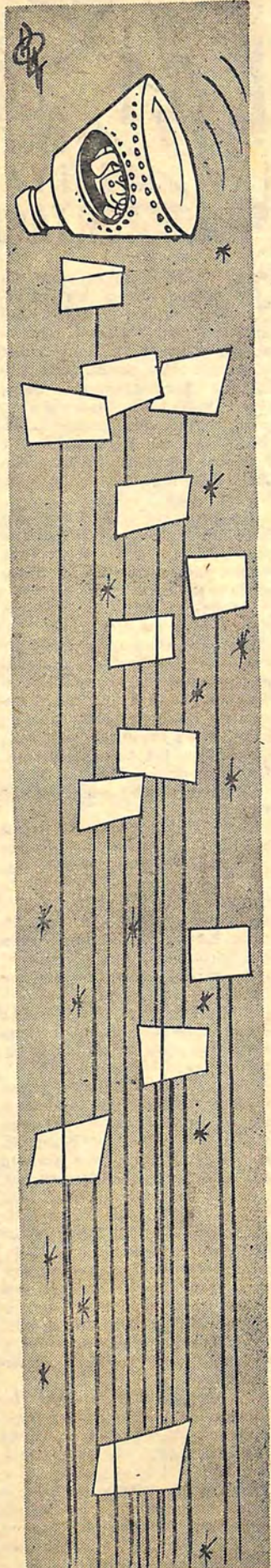
Gardaşım Mücip Efandi, gelle goparma işini hallettikten sonna sen heç yorulma. Gosgoca dövlet bile senin yorılmanı istemediği için ne demiş saa: Temelli Senotur!..

Evat gardaşım, temelli sen otur, biz dolaşağ, uğraşağ, ne mümkünisi var ise yapıağ. Bunun karşılığında sen bize sadece gan tökmeden kelle goparmanın sırrı hikmetisini süyla, yeter!..

Fazla lâkırdıyılan yorğun kellenizi ağırttığımız için gusura galmanızı irica eyliyerekten mektuvi-me son verir, Yıldız Ehmede, Yurdagul Mizoffere, cemi cümle Temelli Senotur efendilerin happisine firade firade selâm eyler, ohuyan efandiye, dinniyan cümaata, getiren postacıya ve zâtınızın yanbaşında bulunan cemicümle Halğçılara arızı hömet eylerim.

Esbâk-ı sâbık Cellâd Emeklisi:
İbrâham İpçeken

Fiatlar durmadan yükseliyor..

— Aaa, Türkiye de feza çalışmalarına başlamış!

BİZİM YOKUŞ

İHAP HULUSİ

POSTACI, büyük, kalın, dışından karton sertliği veren bir zarf getirdi. Üstündeki pullardan anladım: Almanya'dan gönderilmiş... İçinden bir karikatür çıktı zarfın. Ama, bildiğimiz karikatürlerden değil, resim-karikatür.. Ahşamadığımız, görmediğimiz bir sanat işi.. Altında, imza bile başka türlü: Bir üçgen ve eski harflerle İhâp Hulusî.. Eski harflerle dedim, çünkü sene 1923.

Bu güzel, bu orijinal eser Akbaba'nın birinci yıl koleksiyonundadır. Türk basını ve Türk okuru onun adını ilk defa bizim sayfamızda görmüştü.

Yalnız ilk defa mı?.. Hayır, daima ve yalnız Akbaba'da!

Aradan birkaç ay geçmişti ancak. Bizim Yokuş'un Aşîrefendi caddesine sapan köşesindeki ve Tefeyyüz kitabevi üstündeki büromuza bir genç geldi. Ama ne genç! Uzun boylu, sık, sık, sık.. Çizgi güzel bir Avrupalı adam... Bu, İhâp Hulusî imiş!

Onunla dostluğumuz kırk üç yaşındadır.

İhâp, Almanya'da resim tahsil etmişti. Haymann atölyesinde ve Kunstgewerbe Schule de.. Bu okul, sanatçının fırçasını ticaret hizmetinde çalışmaya alıştıyordu: Afişler için, cam üstüne, karton üstüne ilân resimleri için, moda, kumaş örnekleri için, panolar, dekorlar, sergiler için...

Adımı, Akbaba'ya çizdiği birkaç resim-karikatürle tanıtan İhâp, eşsiz fırçası ile bizde de iş hayatına sanat katacaktı.

Eserlerini, Akbaba'da yayımlamaya başladığı yıl, Galatasaray lisesinde açılan resim sergisinde de hayranlıkla seyrettik. Bütün İstanbul, bu yeni imzanın getirdiği yeni üslup önünde duruyordu. Duranlar arasında son Halife ressam Mecit efendi de vardı. İbrahim Çallı'ların, Şevket Dağ'ların arasında bu başka adamı ilgi ile izlemiş, sormuş, aramış, uzun tebriklerle elini avucunda tutmuştu o gün.

İhâp Hulusî, Türk sanayiinin, Türk ticaretinin henüz emeklediği o eski yıllarda aranan tek fırça idi.

İlk siparişi 1925 de almış: İzmir'de «İnci» dışmacunundan...

Sonra, bankalarımızın eşsiz ressamı oldu: İş Bankasının, Emlâk Kredi Bankasının... Hele Ziraat Bankasının yıllar yılı gazete sayfalarında gördüğümüz çubuğunu tütüren bir sevimli köylüsü vardı ki, ömrü, ressama modellik eden Konyalı ihtiyardan uzun sürmüştür!

Avrupada duvar ilânı karşısında mutlaka durursunuz. Güzellik,

sizi durmaya zorlar. İhâp Hulusî, yürüyen adımları önünde durduran bu sanat mucizesini bizim yurdumuza getiren ilk ressamdı. Yalnız afişlerde renk cümbüşünü değil, siyah beyazı öyle hünerle kaynaştırır ki, sekiz sütunluk bir gazetede onun iki sütunluk küçük bir ilânı, bütün sayfayı siler, gözleri yalnız kendi üstüne çeker.

Tekel'in kulüp rakısı şişelerinde yıllardır değişmeyen kibar etiket onun fırçasından çıkmıştır. Likör şişelerinin pek çoğuna yine onun zevki güzellik verdi.

İhâp Hulusî'nin adını yalnız

yurt içinde yaygın sanmayınız. Aspirin Bayer'in vatani Almanya, ona aspirin afişi yaptırmıştır. Yine Almanya'da birçok sigara fabrikaları renkli afişlerini ona çizirdi. Mısır'da seyahat acentaları turist avlayacak en güzel, en çekici ilânları İhâp'ın zevkine ve sanatına bırakmıştır. Büyük bir İtalyan içki fabrikası da dünyayı onun fırçası ile fethe çıkmıştı!

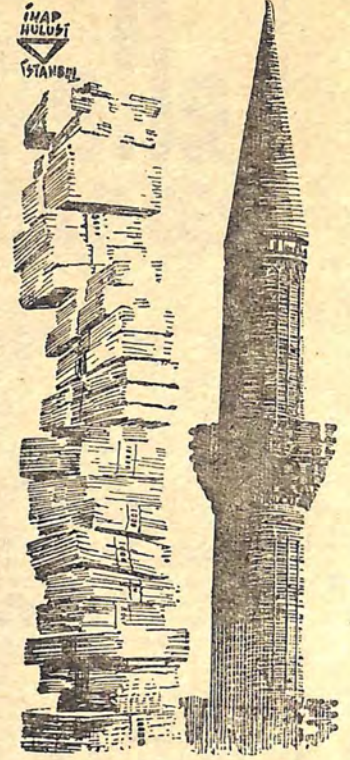
İhâp, yalnız dış yapısı ile değil, kafası ile de Avrupalıdır. Güzellikler dünyası Türkiye'yi hayal ettiği çağdaş düzen içinde görmek en mutlu rüyasıdır onun. İlk konuştuğumuz gün bu hasreti duymuştum sesinden, son konuştuğumuz gün yine bu hasreti... Ne bitmeyen hasretmiş bu!

Tıpkı çizgide olduğu kadar ginişte de özelliği vardır: Hiç palto görmedim sırtında. En soğuk havada bile içi müflonlu, beli kemerli, spor bir trençkot giyer. Saatini, çıplak bileğinde değil, gömlek kolu üstünde görürsünüz her zaman. Başkasında belki sevisiz duracak bu ayrılık, ona yakışır. Eskiden her akşam Lebon'a gelirdi. Lebon, Lebon'du o zaman. Hepimizin birer köşesi vardı: Mithat Cemal, Ahmet Haşim, Orhan Seyfi, Yahya Kemal gedikli idi buranın.

İhâp'ı zor bulurduk aramız.

İhâp Hulusî'nin eski bir Akbaba'da çıkmış kış karikatürü.

İhâp'ın bir piyango ilânı

da: Nüfus cüzdanları eskimiş emekli güzeller onu kapıverirlerdi elimizden!

İhâp Hulusî'nin, işe başladığı gündenberi bitmeyen bir şikâyeti vardı: Anlayış kütüğü!

— Bizde koltuk her şeye hâkimdir, derdi.. En güzeli koltuk anlar, en doğruyu koltuk bilir... Siz, koltuğun zevkine boyun eğceksiniz, koltuk sanata değil!

Bir kibrit kutusu mu çizdiniz? Koltuk kaşlarını çatıp parmağı uzatır:

— Şuraya bir Ay-yıldız!

Hele devlet müessesesi, ister şarap şişesi olsun, ister sigara paketi, Ay-yıldızsız resim kabul etmez!

Bir siparişe, dört, beş, altı kroki çizer veririm. İşe başlayalı tam kırk bir yıl oldu. Kırk bir yılda, kırk bir kere maşallah, bir kerecik olsun yanılmadılar: Beğenilen, çizdiğim örneklerin daima, daima, daima en kötüsü oldu!

Ama şimdiki şikâyeti, şimdiki korkunç, acı, dayanılmaz şikâyeti akıl durdurucudur İhâp Hulusî'nin:

— Artık kapımı çalan, telefonumu çeviren, adımı soran tek müessese yok!.. Dünya sanatçılarının albümlerinden bir yağmadır başlamış... En acemi fırçalar, en usta fırçaların yarattığı örnekleri kopye ederek piyasayı ellerinde tutuyorlar.

O, sesi acıdan katılmış, bunları söylerken ben yüzüne bakmaktan korkuyordum: Gözlerimdeki yaşı görür diye!

İhâp Hulusî, kendi ölümünü sağlığında görmüş adamdı.

Acıdan fazla bir şey bu... Dram değil, trajedi değil, ayıp!

Yusuf Ziya ORTAÇ

PAZARTESİ

To-to

Geçenlerde Spor-Toto'da değerlendirme listesi şöyleydi:

13 maç bilen 252 kişi.
12 maç bilen 3989 kişi.
11 maç bilen 28474 kişi.
10 maç bilen 111148 kişi.
Görüldüğü ki artık 13 maç bilmek marifet değil, hele 12 maç binlerce kişi tutturuyor ve on maç yüz binlerce kişi...

Spor-Toto'nun da zevki kaçtı demektir.

Futbol maçları dansıklı değil, dansıklı değil. Boks maçı gibi teke tek bir maç da değil. Onbir futbolcunun karambolundan ne çıkacağı kolay kolay tahmin edilemez ki...

Peki, nasıl oluyor da yüz binlerce kişi 10 maçın sonuçlarını kesenkes biliyor.

Anlaşılan bizim Türkiye'de futbol adamakıllı istikrar bulmuş. Top yuvarlaklığı sözüne değer veren pek yok. 90 dakikanın başlamadan 90 dakikanın sonunu tabak gibi görenler var.

Ve gene bizim Türkiye'de futbol adamakıllı istikrar bulmuş da siyaset oyununda en ufak bir istikrar yok; sürpriz sürpriz üstüne...

Bundan sonra «Top yuvarlaklığı» sözü yerine «Politika yuvarlaklığı» sözünü oturtmak gerek. Siyasetimizde değil on maç bilen yüzbinlerce kişi, beş on kişi bile yok...

SALI

Tavsiye

Biz az gelişmiş bir ülkemiz. Ve herhalde bunun için Avrupalıların ve Amerikalıların bize tepeden bakar bir halleri var. Biz de sağolalım onları ağzı açık ayran budalası gibi dinlemeye bayılır, her sözlerinde bir hikmet bulunduğunu peşinen kabullenmiş olduğumuzdan önünü ardını düşünmeden dediklerini dedik sayarız.

Şimdi Amerikalı ve Avrupalı yabancı kurumlar ve en başta Yardım Konsorsiyumu:

— Yüzde 7 kalkınma hızı sizin için fazladır, kalkınma hızını yüzde 6'ya düşürün... diyorlar.

— Başüstüne efendim!

Ama sonu ne olacak? Türkiye'de nüfus her yıl yüzde 3 artar. Demek ki yüzde 6 kalkınma hızının yüzde 3'ü artan nüfus tarafından emiliyor. Geriye kaldı yüzde 3... Şimdi diyelim ki Fransız yüzde 3 hızla kalkınmıyor. Biz de yüzde 3'le kalkınıyoruz. De-

2 gün

mek sittin sene Fransayla aramızı kapatamıyacağız.

Peki... Oyleyse Batı'ya nasıl yetiştireceğiz?

Hani Nurlu Ufuklar nerede? Batılı olalım, Batılı olalım diyoruz. Batılı olmak demek Batı'ya yetişmek demektir. Eğer Batılı uzmanların tavsiyesine uyar-sak Batılı olmak imkânsızlaşacak...

Öğretmen:
— Yediğiniz meyveyı kabuğuyla yeyin. Meyva kabukları safi vitamindir... dedikten sonra öğrenciyi sormuş:

— Sen hangi meyveyı sever-sin oğlum:

Çocuk:
— Karpuzu. kavunu severim hocam... demiş.

Bazan bilirkişilerin tavsiyesi tersine çıkar.

Eğer olduğumuz yerde sayacak-sak, bunun için Batılı uzman-ların tavsiyelerine öğütlerine ihtiyacımız yok. Biz zaten oldum olası yerinde saymasını bilen-lerdeniz.

Doktorun bekleme odasında bekledikçe bekleyen hasta, ara-dan üç dört saat geçince ayağa kalkmış:

— Gideyim bari evimde ece-limle öleyim... diye.

Biz de doktorun bekleme oda-sında sıra bekleyen hasta gibi Konsorsiyumların kapısında bek-ledikçe iş yürütmeyecek.

Kendi başımızın çaresine ken-dimiz bakmalıyız.

ÇARŞAMBA

İntihar

Bir ara intihar haberi vermek yasaktı. Şimdi gazeteler sık sık yazıyorlar. Ve de en çok intihar haberi Emniyetten çıkıyor. İkide birde filanca sabıkahnın bel kemeriyle kendisini nezarethane-nin bir yerine asıp intihar ettiği haberini okuyoruz. Maşallah sa-bıkahılar da pek sık intihar edi-yorlar. Ya da intihar ettikleri söyleniyor. Zavalhıların hepsi de bel kemeriyle kendilerini öl-dürüyorlar.

Kiravatlari olmadığı için kira-vatlarına asmaları ihtimali yok. Zaten kiravatlari intihar etmek şairlere yakışır. Ünlü bir Fran-sız şairi kendisini kiravatiyla ve hem de bir sokak fenerine astık-

tan sonra moda olmuştu bu bi-çimde öteki dünyaya yolculuk...

Geçenlerde Hürriyet gazete-sinde çok acıklı bir çifte intihar hikâyesi okuduk. Ordunun bir köyünde Neriman isimli 16 ya-sındaki kız sevgilisine verme-mişler, üstüne de dövmüşler.

Bunun üzerine kızcağız ken-disini tavana asıp intihar etmiş.

Sevgilisi haberi alınca çılgına dönmüş. Ve Ordu Lisesi son sı-nfında okuyan bu delikanlı da kendisini evlerinin önündeki dut ağacına asıp intihar etmiş.

Şimdi şu acıklı hikâyeye baki-nız. Hayatın yollarında epey ta-ban tepmiş yaşlı kişilerin yü-reklerine oturur böyle olaylar...

Ve içlerinden:
— Be çocuklar, yazık değil mi sizel... diye söylenirler.

Çünkü nice aşklar görülmüş-tür ki iki taraf da birbirine:

— Seninle evlenemezsem ken-dimi öldürürüm... der.

Söylediklerinde samimidirler... Ama evlendikten birkaç yıl son-ra da aynı kişilerin:

— Senden ayrılmazsam kendi-mi öldürürüm... dedikleri çok duyulmuştur.

Evlilik öyle bir denizdir ki hiçbir aşk orada yelken açamaz. Fırtına, dalga, tayfun, bora...

Ölmek acıdır. Ama yaşama-dan ölmek daha acı.

Evlendin mi aşk ölür, aşkı öl-dürmek yerine insanlar kendile-rini öldürürlerse, akıllıca bir iş mi sayılır?

PERŞEMBE

Hesap

Sabıkahılardan biri bir banka-ya girip hesap makinesi çalmak istemiş.

Akşam gazetesi yazıyor haberi. Hani gazetecilikte bir usul var-dır:

— Eğer bir köpek bir adamı ısırırsa haber değildir, ama bir adam köpeği ısırırsa haberdır.

Sabıkahılardan biri hesap ma-kinesi çalmak isterse şüphesiz bir orijinal haberdır.

Sabıkalı, hesap makinesini na-sıl çalacağını iyi hesaplamamış olmalı ki yakalanmış.

Yakalanmasa ne yapacaktı he-sap makinesini?

Çaldığı paraların hesabını mı tutacaktı?

Çamaşıcının çamaşır maki-nesi, ütücünün elektrik ütüsü, akılsızın elektronik beyin çal-ması gibi bir şey bu...

Makine çağı geliştikçe tabii hırsızlıklar da ona göre olacak.

CUMA

Hademelik

Samatya İşçi Sigortaları Has-tahanesinde açılan hademe kad-rolarına lise mezunları talip ol-muşlar. İmtihanları da kazan-mışlar.

Doğrusu lise diplomasının iş bulmak için bir işe yaramadığı-nı söyliyener herhalde mahcup olmuşlardır. Açılan sınava katı-lan 300 kişi arasında lise mezun-larının büyük başarı kazandığını yazıyor gazeteler...

Ve bu sonuç memleketimiz için de iftihar vesilesidir.

Artık dünyaya ilân edebiliriz: Türkiye öyle bir ülkedir ki ora-da hastahane hademeleri bile lise mezunudur diye...

CUMARTESİ

İşçilerimiz

Dışardaki işçilerimiz için 80 doktor ve 80 avukat gönderile-cekmış.

Bunlar dışardaki işçilerimizin sağ-lık ve hukuk işlerini görece-lermiş.

Anlaşılan Almanyada doktor ve avukat yok ki onları da Tür-kiyeden gönderiyoruz.

Bu Almanya ne biçim yermiş yahu! İşçi yok, doktor yok, avu-kat yok...

Ve meğer biz Türkiye ne imi-siz ki doktor da var, avukat da var ve işçi de var.

Hem de pek bol olduğundan Almanyaya ihraç bile ediyoruz.

PAZAR

Büyük sözler

Biley:

— Büyük işler gibi, büyük dü-şüncelerin de davula ihtiyacı yoktur... demiş.

Doğrusu bu söze pek hak ver-mek mümkün değil; bakınız din-lerin bile minarelere ve çanlara ihtiyacı var.

Büyük düşüncelerin büyüklü-ğünü küçük adamlara anlatmak için bazan davula da, borazana da, hattâ zurnaya da ihtiyacı var-dır.

Anadoluda sel...

İstanbulda sel...

ankara nimet arzik

MEKTUBU

Politikacıların incileri

Bu son incinin kalibrası, birinci büyük savaşta, Parisi döven Büyük Berta'nın attığı güllerinkine eşit, ve dünyalar kadar da şirin...

Mahmud Esat Karakurtu tanırınız, kiminiz yazar olarak, kiminiz milletvekili olarak... Avukattır ama, tanımazsınız. Milletin dâvasına bakmaktan Alinin, Velinin dâvasına bakmaya vakit bulamadı ki üstad!..

O popüler romanlarını artık yazmıyor. Biz de brütal hoyrat sevgili tipleri, kar gibi vücutlu hatunlar defilesi yaptırıyoruz hayalhanelerimizde. Yazık, yazık, yazık!.. Bu dünyada neyimiz kaldı ki tath hayalden başka?..

Popüler roman yazmağa vakti yoksa Mahmud Esat Karakurtun, konuşuyor Mecliste. Bir konuşmasında Süleyman Demireli hedef tutan bir pasa:

— Onu büyük dünya savaşında annesi, arabasına koyup parklarda dolaştırırdı!

Hümm... CHP'yi feci şekilde suçlandırıyor bu, Parisi, Birinci Dünya Savaşında döven, Büyük Berta'nın güllerine eşit inci, her şeyden önce...

Demek, 40 sene önce Türk köyleri, parklar içinde, arabalar içinde, danteller içinde, müstakbel Başbakan dolaştıracak kadar modern-di, müreffeh-ti... Pekiiyy, kırk sene içinde n'oldu onlara Karakurdum?... Hani Hoca «teessürden ne yaptığını biliyor muyum» demiş ya... İnsan galiba «muhalafetten», azıcık ne söylediğini tam kestiremiyor.

Ama «İnci» şirin değil mi, bebek arabalarında, parklarda dolaştırılan «İnci»?.. Büyüdü de maşallah!...

Höhöhööö!

Bir hanım, Turhan Feyzioğluyla konuşuyor. Turhan Feyzioğluyla konuşmak.. Şu hırçın bir tonla, aceleci bir ritimle, size soluk vermiyen bir baskı içinde, son derece «şef» hem de «tek şef» mizacı Feyzioğluyla!

Arada esprileri de var Feyzioğlunun, anlayışları da var, duyguları da var, insanın elini ayağını kesen... Ama «ara» kalmıyor ki!..

Hanım:

— «Ben monotoni (yeknesaklık) sevmem» diyordu.

Feyzioğlu:

— «Hö hö hö» diyordu, «siz hiçbir şeyin «yek» ini sevmesiniz» ve bir «röntgenci» gülüşüyle Höhohööö diye gülüyordu...

Höhohööö ama... beğenmedik bu esprisini Feyzioğlu'nun... Veli-ahdsın yahu!.. Veliadlılığını bil!.. İhtiyar kiralın hiç bu cins espi yaptığını duydun mu?... Ondan çok şey kopya çektiniz hepiniz, amma kopya çekilecek asıl bu vakur, ketun, her türlü lâübalilikten uzak taraftıydı.. Onunla kırat farkınız evvelâ bu yönde beliriyor!

İsmet Paşanın hiçbir hanuma, bir röntgenci gülüşüyle «Höhohööö, siz hiçbir şeyin yek'ini sevmesiniz» gibi kaba imalar yapacağını kimse, tasavvur edemez, hattâ Karakurt'un deyimiyle, «parklarda bebek arabaları ile dolaştırılan» bu-günkü Başbakan bile!

Ne dersiniz veliahdım?... Höhohöö, değil mi?

Belediye şehrin pistliği ile başa çıkamıyor. — Gazeteler —

Yazısız

Demirel Aband'ta

Bir, küçücük, nilüfer yapraklarının yayıldığı, kıvrımlı, krater gölü sakindi. Göl oluncayadek, nice «indifalar» çekmişti çünkü...

Telâş olmıyan yoktu gölün etrafında. Yeşil gözlü, emine vücutlu, dünyayı hoş yaşıyan otel müdürü, hükümetin bekâsına matuf emirler verince, ciddi fısıltılar içindeydi. Herkes normal sesini kaybetmişti ve ne zaman tekrar bulacağı bilinmiyordu!

Garsonlar, çaprazlama çaprazlama koşuşmalar yapıyorlardı, yarı karanlık halde. Cami kubbesi kadar yüksek tavanlı salonun eşğinde, bütün dünyanın güvenliğini temin edecek bollukta emniyetçi, girene çıkana radarlı gözler kaldırıp indiriyorlardı kapak kapak!

Bezikçilerin bile rahatları kaçmıştı. Marküzler, terbiyeli terbiyeli tıkrı-tı veriyordu... Çünkü, bütün boyunlar Demireli gözliyordu da!

Öbür Başbakanlar da bayramlarda Aband'a gelirlerdi... İnönü, Ürgüp-lü... Menderes gelmezdi. O yalnız Floryayla, Park Oteli bellemişti. Alışkanlıklar adamıydı. Onun yerine Berrin Menderes gelirdi, fahri nedimeleriyle...

Gene aynı telâş, saygı, fısıltı, gözle emir verme, kaşla emir alma havası hüküm sürerdi...

Gençsin be Demirel... Dünyada muhayyele denen bir şey var bre Demirel! İyi şeydir ayrıca. Ben bu Fransız kırallarının taç giymeğe gittikleri Saint-Denis'e benziyen yerlerimizden baktım... Bakan, bakanlığının ancak Süreyya pavyonunda masa kurdurarak tescil ettiğini hissediyor... Bakanların başı da, Aband'da bayramı geçirmeğe giderse... ve gidiyor işte!

— «Eeee, adam başını dinlemesin mi?»

İki aycağızda, «adamın başı» neden o kadar yorulur ki?..

— «Adam bayramda ne yapsın?..»

Simciilik... Yapılacak şey var... Büyük bir senyör gibi, gelenek üzere, bayrama hakkını vermek! Paşa paşa ikametgâhında oturup elini öptüre-rek!.. Bu yok mu?..

Doğduğu yere, İspartanın İslâm köyüne gidip, Sülemen Sülemen, hemşerileri arasında, bayramı geçirmek... Bu da yok mu?..

Öbür Başbakanların, bayram geçirmedikleri bir köşecığ bulup, vatandaş vatandaş, bayram geçirmek... Bu da mı yok!

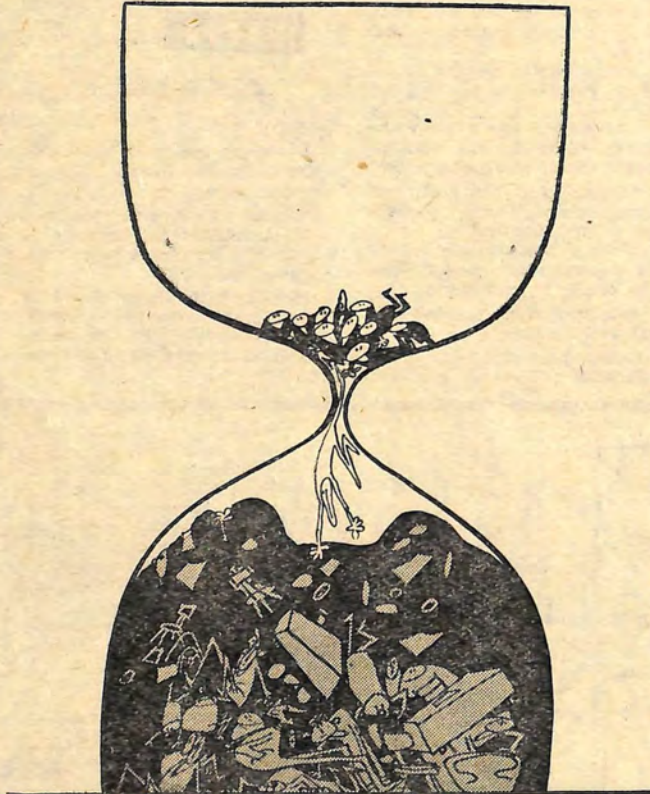
... Ve Aband oteli tarihi üç gün yaşadı, muhayyelesiz!

Demirelin giyinişi her zamanki gibi hırpaniydi. Çıkarken şapkası gene arkaya itildi tepesinde... (Akıl itiyordu, başka ne itecek!..) Meclisin çalkantılı günlerindeki gergin hali yok olmuştu. Çenesi semalara doğru yönelmeğe başlamıştı: E güzeldi Aband'ın semaları...

Yanında son derece afili bir Nihad Kürşad vardı. Turizmden menle-kete girecek (ilerde) döviz kadar güllücükler dağıtan... Muntazam muntazam dişlerle. Ve herkes, söyliyinin de dinleyeninin de yüzünü parlatan «ve-eizeler» üzere yaşıyordu. Yaşa be hayat!..

Herkes gene, çaprazlama yürüyüşler, dikine telâşlar, yerlere eğik fısıltılar içindeydi.

Bir, küçücük, nilüferli, kıvrımlı, krater gölü. Aband gölü sakindi. Griydi. Mağmumdu. Nice, sadelikten indifalar çekmişti de o günkü...

«Vali ve kaymakamların nakillerinden sonra sıra savcılara geldi.»

Hakemlerden ne isterler?

HASTALIK, diyorlar futbol için... Ya kıskançlık belirtisi, ya da gerçeğin ifadesi bu... Ama ister hastalık olsun, ister sağlıkla olsun, bütün dünyayı sardığı muhakkak...

Evet, evet, Uzay'a bir sürü suni peyk atmaları durumu değiştirmiyor. Atıyorlar, atıyorlar, atıyorlar ve dünyanın her yanı peykle doluyor. Fakat aslında dünyanın kendisi, meşin topun peyki... Turunu 90 dakikada tamamlayan bir peyk...

Eğer doğruysa kulağımıza gelen, meşin top yalnız bu dünyayı değil, öbür dünyayı da egemenliğine almış... Cennet'te de, Cehennem'de de futbol oynanıyor, heyecanlı maçlar yapıyorlarmış. Ancak öbür dünyadaki bu millî maçlarda Cehennem her seferinde yeniyormuş Cennet takımını... Yaaaaa!.. Biçare Cennetli'ler (doğrusu Cennetlik'tir ama, sporcu diline uysun diye böyle diyorum), evet, biçare Cennetli'ler, Cehennem karşısında Ali Sami Yen'de Çekoslovakya'nın önüne düşmüş bizimkilere dönüyorlarmış.

Gene doğruysa bize akseden, Manchester United İngiliz takımı bir uçak kazası sonunda en ünlü yıldızlarını kaybettiği zaman, Cennet'te büyük sevinç doğmuş. Eeee, ölenler futbolcu... Topa, hem de herkesin önünde tekme atmaktan başka günahları yok... Tabii doğruca Cennet'e gitmişler. İşte onlar gelince, Cennet Federasyonu Genel Sekreteri hemen Cehennem Ruh Terbiyesi Genel Müdürlüğü'ne koşmuş: «Tamam.. Sizi maça davet ediyoruz.»

Cehennem Tek Seçicisi ile Federasyon Teknik Direktörü de oradaymış. Kendi Genel Müdürlerine «Savın şunu, gitsin» demişler, «Antrenman maçına ihtiyacımız yok...

Gene yirmi, otuz gol atarız. O da oyuncularımıza idman yerine bile geçmez.»

Cennet yetkilisi kızmış: «Yooo, o kadar uzun değil... Bizim takımın yeni aslarından haberiniz yok galiba.. İngiltere'nin dünya çapında yıldızları geldi. Bizi zor yenersiniz bu defa..»

Cehennemli'ler «Haydi git işine!» diye terslemişler, «Boşuna vakit kaybettirme bize... Geçen haftaki maçta Cehennem ateşine su atan iki futbolcunun cezasını görtüşeceğiz daha...»

Cennet yöneticisi iyice hırslanmış: «Size takımımız çok kuvvetli, diyorum. Sizi bu sefer fena yeneceğiz, diyorum. Büyük yıldızlar bizde, diyorum... Anlamıyor musunuz? Hâlâ yenmekten bahsediyorsunuz... Nasıl yenermişsiniz bizi?»

Cehennem'in en yetkili sportif zebanisi daha fazla bağırması: «Sen ne lâf anlamaz ruhsun bel!.. Neyinize güvenip de bizi yenmeğe kalkıyorsunuz... İsterse bu dünyanın da, öteki dünyanın da bütün futbol yıldızları sizde olsun... Bütün hakemler de bizde...»

Ne isterler şu hakemlerden, anlamıyorum...

Ne mi isterler hakemlerden? Açık tır bu:

Bir taraf penaltı versin, ister...

Öbür taraf, «Görmesin, geçsin» der...

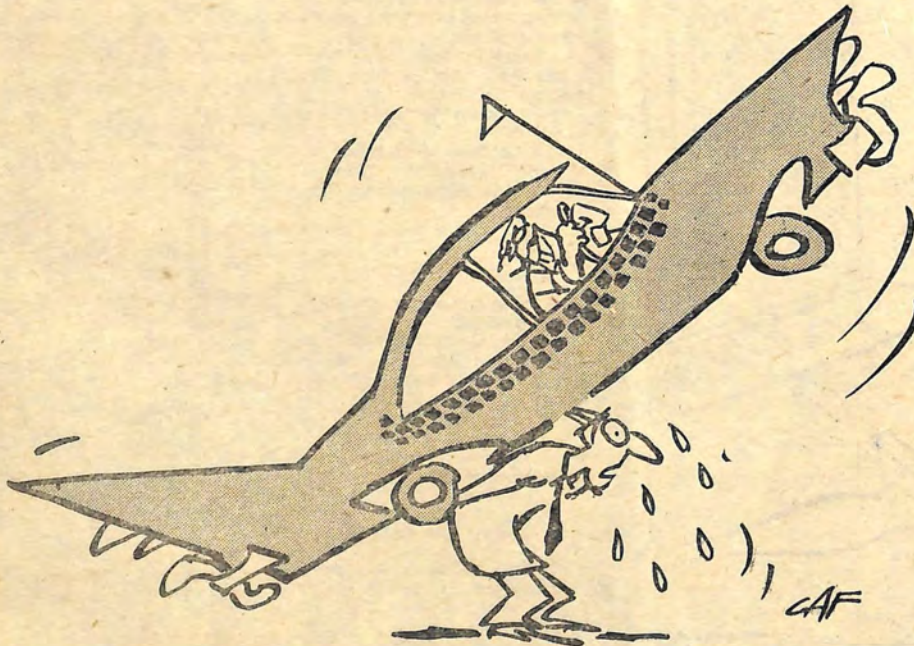
Bir taraf, «Onları tutuyor» diye kızar...

Öbür taraf «Golleri yutuyor» der, azar...

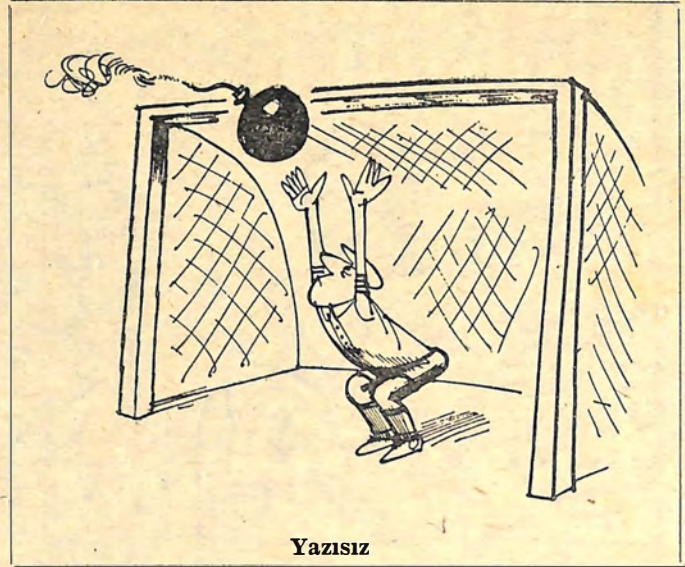
Bir taraf, tekmesi cezalanmasın arzular...

Öbür taraf düdüğe takmak ister yular...

Yeni vali «trafiği yayalar bozuyor» dedi. — Gazeteler —

— Kabahati bize yüklediler!

Yazısız

Kısacası: Bir taraf yendi mi, «Ne takımız!» diye övünür... Yenildi mi aynı taraf, «Hakem yatırdı» der, dövünür... Ve zavallı hakem ne İsa'yı, Ve ne de Musa'yı memnun eder... Üstelik ertesi gün, Gazetelerden «İçi boş yıldız» yer...

«Şu maçlar hakemsiz oynansa!» dediğinizi duyar gibiyim...

Denemişler onu da... İtalya'da, bir özel maçta, hakem gelmemiş.. Eee, maç da iddialı... Seyirci toplanmış... Oynanması gerek... Ne yapınlar, hakemsiz başlamışlar... Görülecek maç ama... Top bir futbolcunun eline mi çarptı? Hemen tutuyormuş topu. Rakiplerine «Buyurun!» diyorlarmış, «Hentbol çekin!.. Benim elime çarptı top.. Hatâ yaptım.» Bir başkası sert mi çıktı karşındakine? «Pardon!» diyorlarmış, «Pavl yaptım. Hatâlıyım.. Buyurun, atın!..» Korner mi, avt mı, şüpheli bir durum... Sadece nezaket tartışması oluyormuş:

— Rica ederim, top en son benim ayağıma çarptı. Korner çekmelisiniz...

— Asla!.. Bizim oyunculardan biri vurdu son olarak... Avta çıktı sayılır.

— İstirham ederim, hakkınızı çiğnemek, kornerinizi yemek istemeyiz.

— Lütfen sevgili rakip kardeşim, avt atışı yapın da, devam edelim... Böylece 90 dakikayı çit bile çıkar-madan bitirmiş 22 oyuncu...

Bizde de yapsak!.. Ne dersiniz: «Hakemsiz maç...» Nasıl? Tuttunuz mu fikri? Ne ne ne? Olmaz mı? Canım, niçin olmasın!.. Haaaaa, anladım, anladım... «Evdde kaynanaya, dairede müldüre, politikkada partiliye, arabada yayaya, yerde arabalıya, otobüste dürtene, Beyoğlu'nda çimdikleyp sürtene, gelene, gidene, kimseye doğru dürtüst bağırmaıyoruz... Bırakın da, hiç olmazsa bağırarak bir hakem kalsın ortada...» dediğinizi anlıyorum... «Hakeme de bağırmasından sonra, maça gitmenin ne zevki kalır» diye söylendiğinizi...

Nereden girdik bu hakem bahsinde?... Haaaaa, futbol dünyayı saran bir hastalık, diyordum... Bu yüzden boşanmağa kalkanlar bile varmış... Yaaa, bizim o yuvarlak meşin top, yuvaları da yıkmağa başlamış... Evet, evet, sırf «top» yüzünden mahkemeye düşmüş bir karı-koca... Kadim gözyaşları içinde:

— Aaaa! hâkim bey ah, demiş... Bilmezsiniz, kaç yıldır neler çekiyorum bu adamdan!.. Benimle hiç ilgisi yok.. Varsa top, yoksa top... Sonunda yuvarlana yuvarlana benim kör talihime çarptı o top.. Emin olun hâkim bey, sabah maçta, akşam maçta... Haydi önceleri gene sesimi fazla çıkarmıyordum. Hiç değilse geceleri eve geliyor, diye şükrediyordum. Ama bir de elektrikli maç çıkardılar. Artık geceleri de gelmeyeğe başladı. Neredeydim: Maçta... Nerede kaldım: Maçta... Bu böyle yürümez.. Bizi boşayın da kurtulayım... İnanın hâkim bey, şu anda sorsanız, evlendiğimiz tarihi bile hatırlamaz.

... Demesiyle, adam atılmış:

— Yalan efendim, yalan!.. İftira ediyor... İşte bakın, gûya evlendiğimiz tarihi bile hatırlamaz mışım? Nasıl hatırlamam, hâkim bey: Bizim takımın Kupa'nın ikinci turunda Ankara'da 5-0 yenildiği maçtan sonraki ilk antrenmanın ertesi günü evlenmiştik...

Haklı adamcağız: Büyük yenilgiler kolay kolay unutulur mu?

Halit Kıvanç

— Aaa, yine sular kesildi!..

— Aaa, yine bilet karaborsası!..

— Aaa yine fiatlar yükseliyor!

— Vallahi, billâhi dün bu dolabı satın aldığım zaman içinde kimse yoktu!..

Dalgınlık

Öğrenciler karne

Prof. M. birçok meslektaşları gibi hattâ onları gölgede bırakacak derecede dalgındı. Bir gün trene bindi. Daha iyice yerleşip gazetesini okumaya başlamadan karşısına kontrol dikildi. Profesör ceplerini karıştırmaya başladı. Bileti bir türlü bulamıyordu. Kontrol, daha fazla beklilemedi:

— Beyefendi, ben sizi tanırım. Bilet almadan binecek insanlardan değilsiniz.

Dedi ve ayrıldı, yarım saat sonra Profesörün yanından geçerken, hâlâ ceplerini araştırmasını görünce:

— Sayın Profesör, dedi. Bileti aramanıza hacet yoktur.. Ona bakacak değilim..

Prof, üzgün bir sesle cevap verdi:

— Fakat ben bileti bulup ona bakmak zorundayım. Hangi istasyonda ineceğimi oradan öğreneceğim!

Rüya

İki genç kadın, bir toplantıda dertleşiyorlardı:

— Kocama ne yapacağımı bilemiyorum. Dün gece rüyada onu bir sarışın kıza dudak dudağa gördüm..

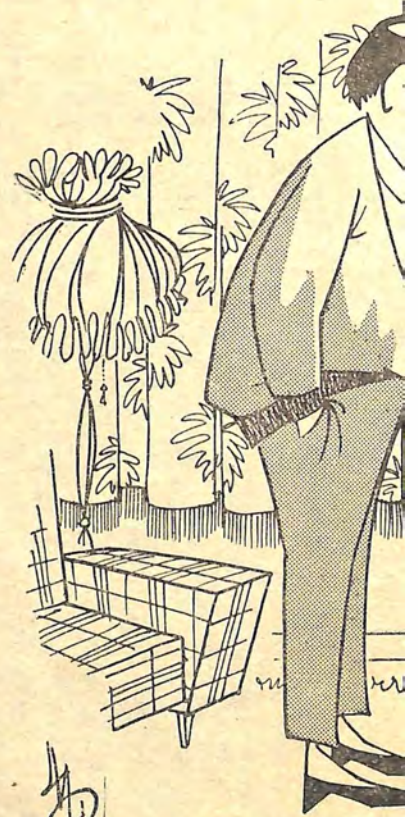
— Canun, rüya bu..

— Oyle deme kardeş, rüyada böyle yaparsa gerçekte kimbilir neler yapıyor?..

Radio ve gazete

İki kişi, radyonun mu, yoksa basının mı daha faydalı olduğu üstüne tartışıyorlardı. Uzun bir münakaşadan sonra basını tutan adam şöyle dedi:

— Evet bir insan haberleri radyodan öğrenebilir, fakat söyle bakayım, ona bir şey sorabilir misin?..

— Ulan bu ne?.. Hep sıfır, bir.
— Vallahi onlar not değil.. Öğ

— Aaa, yine elektrikler söndü!

— Aaa, yine çamurdan geçilmiyor!

— Hani Vali değişmişti?..

— Gazeteler —

Kaynana

Kaynanasını dögmek suçu ile mahkemeye verilmişti. Hâkim, olayın biricik şahidi olan suçlunun komşusuna sordu:

— Kavganın başından sonuna kadar yanlarında mıydınız?

— Evet..

— Peki öyleyse niye müdahale etmediniz?

— Niye müdahale edeyim. Damadın hiçbir yardıma ihtiyacı yoktu ki!..

Tehlikeli durum!

İhtiyar bekçi, gece yarısından sonra tenha bir sokakta bir hırsızın, bir dükkânın kepengini kurcaladığını görünce yanına yaklaştı:

— Ne yapıyorsun burada?

Hırsız ayağa kalktı:

— Gördüğün gibi kepengi kırıp dükkânı soyacağım.. Herhalde beni yakalatacaksın?

Bekçi, hırsızın baktı, iri yarı zebellâ gibi bir adamdı, gözleri çakmak çakmak, eli arka cebinde idi.

— Ayıbediyersun evlât. Ben öyle iftiracı adam mıyım!..

Tarihî otel

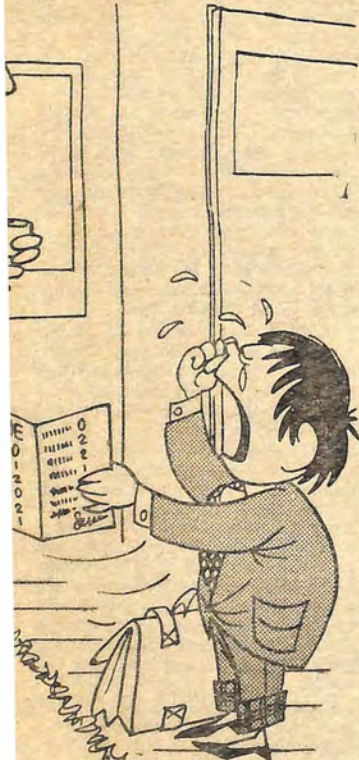
Birkaç gün dinlenmek üzere tabii manzaralarıyla, ve sessizliğiyle tanınmış bir kasabaya gitmişti.

Otelci, tek yataklı odasını gösterirken:

— Beyefendi, dedi, şu gördüğünüz yatakta büyük şairimiz Abdülhak Hâmit yatmıştı.

Adam karyolaya bir göz attı:

— Mükemmel... Her şey olduğu gibi duruyor, yatak örtüsü bile değişmemiş. Belediyeye haber verin burasını müze yapın, bana başka bir oda ayırın!..

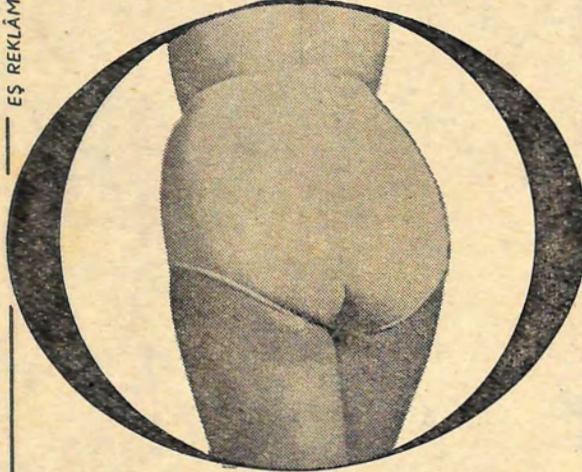
— Yapmayınız beyefendi, dün akşam yediğiniz dayağa doymadınız mı?..

!
arnemde Toto oynamış!

Rahatını ve sıhhatini
düşünen hanımların külotu

VOG-EVA

ES REKLAM

fully fashioned

Tekniğinde HELENKA ipliği ile özel surette imâl
edilen hanım külotları:

Elâstikiyeti sayesinde vücudunuzu tamamen sarar
ve KORSE vazifesi görür

MUHTELİF RENKLERDE DÜZ, FILE, YARIM FILE
ve FANTAZİ ÇEŞİTLERİ İLE

VOG - EVA hanım külotları bir VOG - BALİ mamûlüdür

HER YERDE ARAYINIZ

(Reklâmcılık: 413—29)

BİZİM
YOKUŞ

Beklenen kitap

Y. ZİYA
ORTAÇ

(AK—28)

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden.

Kadri Yurdatap

Dizilediği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-
lığı 25 lira. Yabancı memleket-

lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.
uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,

No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI:

Kapak içi, santimi 20 lira,

iç sayfalar 30 liradır.

©

Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiyatı : 100 kuruştur.

BİR
mektup açıklandı!
Ziya Hanhan

B U, bir AŞK mektubuydu. Ke-
limeler ateş ateş, satırlar yan-
gın yangını. Bereket itfaiye
haber almadı. Alaydı, tam kadro-
sıyla yola çıkar, sirenlerini öttüre
öttüre gelir, mektubun üstüne elli
ton su sıkardı.

Öyle olaydı, bir bakıma, daha iyi
olacaktı. Hiç olmazsa, mektubun
alevleri memleket saçağını sarma-
yacak, Aynur'un sırrı ise, ebeyle
jinekolog hekimin, bir de Beatl tipi
o delikanlının arasında kalacaktı.
Fakat, itfaiye işe karışmadığı için,
mektup bütün hararetini muhafaza
etti. Mektuptaki sırlar ise, Köprüye
bağlanmış Şirket-i Hayriye yadiga-
rı vapurların dumanı gibi, bütün
memleket ufuklarına yayıldı.

Mektup, günün ifadesiyle yazıl-
mıştı. Bir blücin'li kıza, meşin ce-
ketli delikanlı arasında konuşulan
modern dille... İçinde eskilerin
pekpek anlayamacağı yeni deyimler
vardı. Meselâ, Savaşın sevmediği
bir çocuktan, «trolleybüs» diye bah-
sediliyor, gene aynı çocuk, «Hacıge-
yik» olarak niteleniyordu.

Aynur, imzasının üzerine, çok ma-
sum bir, (Her şeyiyle senin) klışesi
oturtmuştu. Besbelli böylesi mek-
tuplarda (her şeyiyle senin) yahut
(Her şeyiyle herkesin) diye yazmak
usuldendi.

Gerçekten genç kız (Her şeyiyle)
Savaş'ın olmuştu. Bunu anlamak
için Ahlâk Zabıtasında görevli ol-
mak gerekmezdi. Kız, gayet açık,
gayet harbi yazıyor, Savaş'a «çocu-
ğumun babası» diye sesleniyordu.
Yaşadığımız memleket, az gelişmiş
ülkelerden olduğuna göre, henüz
aşı usulüyle döleme bize kadar ge-
lemedi. Az gelişmiş olmanın, bizim
için, tek tesellisi de bu galiba... He-
nüz ısmarlama çocuk lâbratuvarları
kuramadığımızı göre, bizdeki «ço-
ğalma» hâlâ ilkel usullerle yapılır.
Âdem Baba'nın kullandığı karasa-
ban'ı nasıl inatla, ısrarla kullanma-
ğa devam ediyorsak, «Çoğalma» işi-
ni de, gene Âdem Baba'nın düzeni-
yle yürütüyoruz. Halbuki, diğer dün-
ya milletleri bu problemi çoktan
çözmüş. Anırtı olmak istiyen «ifetli»
bayanlar lâbratuvar tüplerinden be-
ğendiği çocuğu (kumral, esmer, sa-
rışın) kolaylıkla tedarik ediyor ve
namusuna zerrece leke sürmeden
çocuk sahibi oluyormuş. Bizde bu
iş, Beatl tipi delikanlılar yapıyor,
sonra da skandal üstüne skandal
çıkıyor.

Aynur'un Savaş'a yazdığı mektup,
Conson'un İnönü'ye gönderdiği mek-
tuptan daha az mühim değildi. E-
ğer, açık arttırmaya çıkarılsaydı,
Amerikan gazeteciliğini utandıracak
bir paraya satılabilirdi. Ne var ki,
Savaş, sırf delikanlılık şerefini ko-
rumak için, servet sayılabilecek bir
parayı elinin tersiyle itiverdi. Dul
annesinin fabrikadan aldığı hafta-
lık ona şimdilik yetiyordu. İlerisi
için Allah kerimdi. İçinde yaşadığı
sosyete, henüz amatördü. Bir film
matinesine fit olacak o kadar kız
vardı ki... Hele yerli film olursa...
Yerli filmler, sinemasever kızların
heyecanını daha bir başka türlü
kamçıyordu. Plânlama Kurulu'nun
tavsiyelerini bu filmler berbat edi-
yor. «doğum kontrolü» imkânını
ortadan silip süpürüyordu. Hem,
kızların çoğu, çalışan, kazanan cins-
tendi. Ambalâj işlerinde, özel sek-
reterlikte (genel sekreterlik ayrı iş)
daktilo adaylığında ve benzeri işler-
de, pekâlâ çalışıyor ve pekâlâ da
kazanıyorlardı. Savaş, çalışmıyor,
sebebinin soranlara da:

— Lise sonda takıntılıyım, diyor-
du. Aynur, lise sonda takıntılı bir
gençle konuştuğu için çok mutlu-
du. Ne çıkardı yani?.. İki yıldır ta-
kıntısını çöze miyen «Savaş» bir
gün elbette bu takıntından kurtula-
caktı. Ondan sonrası kolaydı. Savaş,
liseyi bir bitirdi mi, arkasından
mühendis, doktor, avukat, olabilir-
di. Belki hâkim, belki kaymakam,
belki de bir milletvekili olurdu.
Hele şu, lise takıntısını bir çözsün,
gerisi, çorap söküğü gibi gelirdi.

Kızcağz, bu düşünceyle Savaş'ına
nesi varsa vermiştii. Çocuğun harç-
lığını, nasıl olsa, annesi veriyordu.
Bu bakımdan Savaş'ın harçlığını
düşünmüyordu. Aynur, delikanlıya
annesinin veremeyeceği, hiçbir za-
man veremeyeceği şeyleri veriyordu.
İlerisi için çok ümitliydi. Lise ta-
kıntısı olan Savaş'la başka yönden
bir takıntı kurması çok faydalıydı.
Kolay mı, gelecekte bir doktor, bir
mühendis, bir avukat, belki de bir
milletvekili hanımı olmak, kolay
mıydı?

Ama, Savaş O'nun mektubunu
açıklayınca, bütün hayalleri yıkıldı.
Radyo türkülerinin anlattığı başına
gelmişti:

Elin oğlu değil mi,
Sevdi de kaçiverdi...

Savaş, bu açıklamasıyla erkeklik
şerefini mi artırıyordu, başka bir
kızı tavlama mı istiyordu, yoksa
sadece «iş olsun» diye mi yapmış-
tı bunu?.. Niçin yaparsa yapsın, o-
lanlar olmuş, Aynur'cuk Birigir
Bardo'nunkini aşan bir şöhrete eriş-
mişti. Mektup şöyleydi:

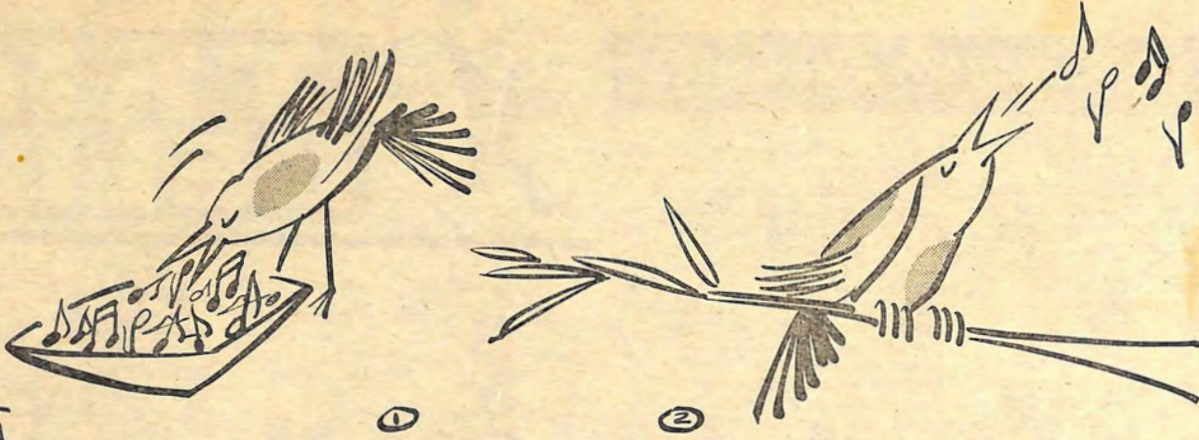
Tatlı Savaşım, Darlingim!

Cengizlerin partisinde, tüviste
kalkmadığım için hemen bozul-
verdin. Çok iyisin, çok tatlısın, ne
var ki, domatesli çay yemeklerin-
den farkın yok, garçabuk bozuluv-
rursun! Ben tüviste niye kalkma-
dım, biliyor musun?... Ebe Fazılâ-
nım öyle dedi: «Kızım, sen o tüvist-
ten vazgeç. Hiç olmazsa azalt!» dedi.
Hâmile kısmına tüvistin çok zarar
olmuş. Bizim peder çok sigara
içer, birini yakar birini söndürür.
Anam ona: «Şu cenabetten vazgeç,
hiç olmazsa azalt!» derdi. Demek ki,
zararlı şeylerden vazgeçmek, olmaz-
sa azaltmak lâzım. Ebe Fazılânım
da böyle diyor, ilk hâmilelikte tü-
vistin çok zarar olmuştur. Bilmez
mi ayol, ne zamanın ebesi...

O, Cenk dedikleri trolleybüs yok
mu? Bana asıldıkça asılıyor. Bir ha-
fta evvel sinemada rastladım: «Hadi
bize gidelim de biraz siyaset yap-
alım» dedi. «Ben senin bildiğin kız-
lardan değilim, hem benim mazur-
iyetim var» dedim. «Nerende ma-
zuriyetin?» dedi. «Neremdeseyse, ne-
remde. Orası seni alâkadar etmez»
dedim. Akılca beni tavlayacak ha-
cıgeyik. Herkesin kendisine göre
bir namusu var, di mi Savaşçığım.
Hem hâmile olayım, hem de Cenk'e
flörte çıkayım olur mu? Ama, sen
o inekarabası'na bi şey deme, boş
ver, hırışmaya değmez. Ben onun
ağızına lokna olacak kızlardan de-
ğilim. Adama benzer tarafı mı var
sanki!

Savaşçığım, yavaş yavaş bizimki-
lere açık edelim bu meseleyi. Şim-
di kimsenin haberi yok ama, ilerde
ne de olsa belli olacak. Ebaânım,
«Üç ay sonra saklayamazsın artık»
diyor. Entarilerim daralmış. Hiç
bir şey yapmam da blücinime ya-
narım. Bu yaz onu giyip pikniğe
gidemeyeceğim. Ben, babamı tavl-

BÜLENT
SEREN

Müzik ruhun gıdasıdır!

rum: «Çocuğumun babası yakında hâkim çıkıyor» derim. Sen de seninkileri tavra, bir ayak evvel yapalım şu nişan işini. Anladın mı?

Ve daha bir sürü «blücin» ağzından sonra mektup «Her şeyiyle senin: Aynur» imzasıyla sona eriyordu.

Savaş, mektuptan çok duygulandı. Her şeyiyle bir kıza, hem de Aynur gibi bir kıza sahip olmak, az şey miydi? Üstüne üstlük bir de baba oluyordu. Zahmetsiz, külfetsiz, masrafsızca baba oluyordu.

Annesinin düşündüklerinin tersine Savaş, bir (Üstün İnsan)'dı. Hele, o Cenk züppesinden adamakıllı üstündü. Nasıl olmuştu da, şimdiye kadar bu üstünlüğünün farkına varamamıştı. Hele dokuz ay sonra baba olacağı müjdesi onu iyiden iyiye sarıyordu.

Mektubu, üç gün tek başına okudu. Yolda, yemekte, yatakta, hattâ tuvalette okudu. Okudukça tarifi zor bir sevinç duyuyordu içinde... Bir büyük iş görmüş, feza'yı fethetmişçesine böbürleniyordu. Nihayet dördüncü gün, bütün bu başarısının etrafa duyurulmasını, erkeklik şerefine bir icabı saydı. Mektup-taki sırları arkadaşlarına, etrafına, mahallesine yaydı ve bu suretle Aynurun şöretini sağladı.

Aşk'la siyaset arasında kıl kadar fark... vardır! Savaş'ın bu açıklamasıyla aradaki kıl payı fark da ortadan kalktı. Genç kız tıpkı Conson'un mektubuna karşı duyulan tepkiyi gösterdi:

— «Bundan sonra yeni bir dünya kurulur, ben de bu dünyadaki yerimi alırım» dedi.

Olay, henüz bir, iki haftalık. Aynur, daha şimdiden yeni dünyasını kurma ve amatörlikten profesyonelliğe geçme çarelerini araştırmaktadır. Böylece tabiat kanunlarındaki isabet bir daha anlaşılmış olacak, yani küçük sosyetenin büyük sosyete'ye atlayacak olan Aynur'la, tabiatla ne bir şey artacak, ne de bir şey eksilecektir.

Ziya HANHAN

Kıskançlık

Evin hanımı hizmetçisine:

— «Biliyor musun?» diye sordu. Son günlerde kocamın sekreteriyle pek fazla alâkadar olduğundan şüphelenmeye başladım.

Hizmetçi dudak büküp cevap verdi:

— Bunu söylemekle beni kıskandıracağınızı sanmayın!

HAYAL KIRIKLIĞI

Güzeldi, olgundu, cana yakındı,
Dedim: «Aramızdan kalsın ikilik!»
Gülerek dört yana şöyle bakındı:
«Kabûl» mü acaba bu tip ürkeklik?

Belki gerçeğe tam uymaz bu yorum,
Gerçek olmasını çok istiyorum.
Yapsaydık onunla gizli oturum
İçimdeki arzu kalmazdı silik!

Düşündüm, aklıma geldi şu konu:
Dâvet etmeliydim bir yere onu.
Dedim: Şurada var bir dans salonu,
Bir nazar fırlattı yüzüme dik dik!

İlk adımı attım, dönülmez geri,
Tereddüün yoktur bu işte yeri.
İyimser olmanın çoktur değeri:
İhtimal o da bir çantada keklik!

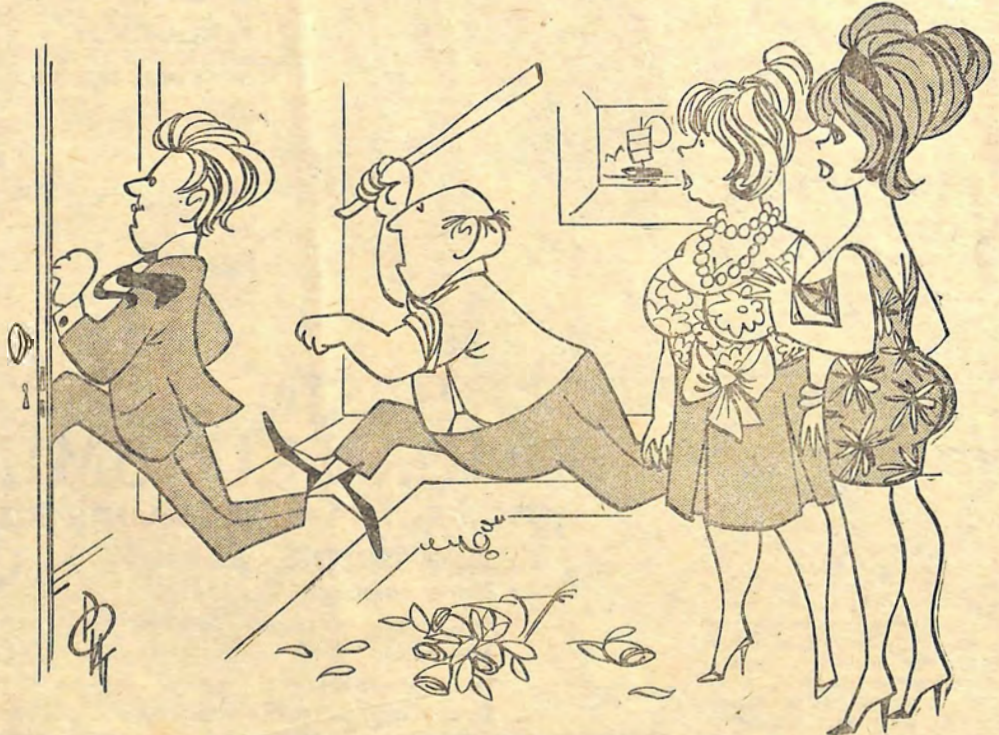
Değişik hepsinin arzusu, huyu,
Kimi kaynak olur, kimi kör kuyu,
Sonuncu plânda gelir sağduyu,
Yaşlısında bile vardır bebeklik!

Hepsinin gönlünde ayrı bir istek,
Kimi aşıkına olur tam destek,
Kimi ümidine vurur bir köstek,
Tokat da peşinden gelir üstelik!

Yol almak istedik bu zor geçitte,
Paçamız takıldı dikenli çitte,
Ne camide yer var, ne de Mescitte:
Eğer dolaşırsan cepleri delik!

Cazipti, fettandı, yakındı cana,
O lükse alışmış, ben heyecana!
Baktık ki anlaşmak biraz zorcana,
Müzakereleri birden terkettilik!

Salâhattin KUTLU

— Üzülme kızım, koca dediğin dayak yemeğe alışmalı!

Hiç sesini çıkarmadan ölümlüce duranlardan birine soruyorum:

— Sen nerden istiyorsun tarlanı, düzde mi olsun, yamaçta mı, yoksa sulakta mı?

Adam, başını kaldırmadan:

— Şeyhim, ben tarla istemiyorum... diyor.

— Neden?

— Kimin tarlasını kime vereceksin? Buraları hep Bey'in arazileri değil mi? Tarlasını almaya kalkarsak bu Bey bizi sopadan geçirip de buralardan tir etmez mi? Biz o zaman çalışmadım. Gün yeni ağarmıştı ki, kapım vuruldu.

— Birden aklım başıma geldi. Yahu, ben ne yapıyorum, kimin toprağını, tarlasını kime dağıtıyorum? Bir de bunları Bey duyarsa? Eyvah ben yandım...

Bu sefer de, Bey'in korkusundan uyku kaçtı. Sabaha kadar gözü mü kırpmadım. Gün yeni ağarmıştı ki, kapım vuruldu.

— Kişidir. Nedir bu vakit? diye sordum.

Adamım, kapının ardından seslendi:

— Destur Şeyhim... İzin olursa bir haberim var. Bey, atlılar göndermiş... Bey'in atlıları avluda bekler...

— Neymiş yahu? Sabahın bu saati, ne atlıları? Düşman üstüne sefer mi var? Bey bizden sefere izin dilerse, verdik izni... Gitsin!

Adamım kapının arkasından:

— Evet, Bey gidesiymiş... dedi, gitmeden sizinle meşveret edecekmiş de...

— Yoksa buraya mı gelmiş şu kör karanlıkta?

— Kendi gelmemiş... Siz gideceksiniz... Atlılar göndermiş sizi almaya...

Beni nasıl bir korku aldı, anlatamam. Ölüm korkusu bile böyle olmaz... Altyam ölüm ölümdür. Ama bu Bey, insanı birden de öldürmez, işkenceler eder ki, hiç dayanamam... Yahu, bu Bey benim tarlalarını, dağıtacağını nereden duydu da beni sabah karanlığında çağırır... Ben bunu kimselere de söylemedim. Dağıtmayı bırak, yalnızca düşündüm, o kadar... Düşünmeyle ne olur, suç mu? Hem de, vazgeçtim... Allah Allah... Yahu, asıl keramet ehli ben değilim, o... Herif, gece yataкта aklımdan geçenleri seziyor... Yoksa gece uyukladım da... Uyuklarken, sayıkladım da... Sayıklarlar «Bey'in topraklarını dağıtıyorum» dedim deee... Benim güvenip kapıma nöbetçi tuttuklarım, Bey'in casusları olup daaa... Bu nöbetçi dümbükleri benim sayıklamamı duyup daaa... Gecenin bir vakti Bey'e koşup «Şeyh Uryanı senin topraklarını dağıtıyor!» dediler deee... Ben yandım, yandım. Bu Bey beni kıym kıym kıyar... Yahu, Bey'e topraklarını dağıtacağını duyurdularsa, sonradan yanıldığını anlayıp da vazgeçtiğini neden duymadılar?...

Hayır, gidilmez Bey'e... Ama kapım gümgüm döğülme... Perdeyi aralayıp avluya baktım ki, Allah Allah... Nedir bu? Atlılar hep kuşanmış, sayıları da bellisiz çok... Anlaşılan, güzellikle gitmezsem, bunlar beni zorla toptorba edip götürcekler. İyice dermanım tükenmişti. Zorla giyindim. Çıktım dışarı... Bey'in kâhyası orda.

— Hoş geldin Kâhya ağa! diye yıştımsa da, herif buz soğukluğunda:

— Hoş bulduk... Bey ister, acele gidilecek! dedi.

— Neymiş? Acele bir iş mi? Sa-

bah namazını edâ etmeye de ruhsat yok mu?

— Bey «acele, çok acele...» dedi. Demek, düşündüğüm doğru... İki kişi, iki ayağımdan tutup atın üstüne oturtular.

Geçen sefer yaptığım gibi «Ata merhametimiz geldi» deyip attan insem mi? Attan inmeye korlar mı? Attan inince... Keramet ehliyiz deyip keseden yola vursak mı? Bizi yalnız başımıza yola korlar mı? Yola bir başımıza düşebilirsek, burdan veredip şehre yollansak ve de ordan taaa cehennemine dibine kadar kaçsak mı? Hayır, bu atlıların beni bırakacakları yok...

İçimden «Belki de başka bişeydir... Gece, herifin tarlalarını dağıtacağını aklımdan geçirdiğini nereden duymuş olabilir ki...» Başka bişey için çağırıyordur» deyip avunuyorum. Ama başka bişey için bu kadar erken saatte ne diye beni çağırırsın? Sonra koskoca bir Şeyh Said-i Uryanı, Bey'in ayağına gider mi?

Bey'in konağına varana kadar, ölüm terleri döktüm. Konağa gelip de Bey'i kapıda beni karşılamaya çıkmış görünce biraz rahatlar gibi oldum. Bey koşup geldi, sağ ayağını kendi eliyle üzengiden çıkardı ki bu en büyük saygıdır... «Aman estağfurullah...» diye feryat ettim...

— Şeyhim, özür dilerim sizi rahatsız ettim... Lâkin benim hemen gitmem gerekli de vedâ etmek için...

— Gitmeniz mi gerekli?

TEK DELİK

— Evet...

Konuşarak yanyana konaktan giriş odasına geçtik. İkimiz yalnız kalınca yine birden sululaşıp:

— Biraz sonra İstanbul'a gidiyorum... dedi.

O kadar sevinmişim ki:

— Güle güle! diye bağırдыğı mı, kendi haykırmamdan anladım.

Bey'in dediklerine göre, seçimler sırası burada bulunması doğru değilmiş. Halka baskı yapıyor, yok filân partiyi, yok fişmekân adayı tutuyor diye dedikodu çıkarırlarmış. Bir Bey her zaman tarafsız olmalıymış. Evet, partili beyler de varmış. Ama onlar bir kere soysopçak politika pislğine girmişler. Ailenin kaç adamı varsa, her biri birer partiye dağılmış olduğundan, hangi parti iktidarda olsa, aileye zarar gelmiyor ve böylece aile yine tarafsız kalıyormuş. Bu Bey'in çocuklarından hiçbirinin partililik zenaatinde ve beylik sürmekte gözü yokmuş.

Bey diyordu ki:

— Allah bilir ya, al benden de o kadar... Partililiği de, Beyliği de, ağalığı da onların olsun... Şu toprak reformu olsa da, kurtulsak dağ başlarından canım... Nedir benim

çektğim?

Der demez, ben elimde olmadan yerimden sıçradım. Yahu, ne diyor bu Bey? Toprak reformu mu diyor? Besbelli işte, benim ağzımı arıyor. Demek, gerçekten biri buna, benim dün gece sayıkladıklarımı gelip ihbar etmiş.

Biraz geri sıçrayarak:

— Allah göstermesin, Allah göstermesin... diye tekrarlardım...

— Neyi Allah göstermesin? dedi.

— Toprak reformu denilen belayı, dedim...

— Ulan seni şeyh yapanın... Bilir misin toprak reformu nedir de söylersin...

— Aman Bey, atanızdan, dedenizden kalma, tapulu has malınız topraklarınızı, tarlalarınızı elinizden alıp, bu çulsuz çaputsuz, pılıpırtısız takıma dağıtacaklar...

— İyi ya yahu dağıtsınlar... Benim başka kurtuluşum var mı? Ben bu dağ başlarında mı çitiryeceğim be... Ben niçin yıllardanberi sosyal adaletçiyim, işte bunun için...

Bak hele... Ağzımı arıyor benim... Ağzımdan lâf kaçıracağım da, yoksul köylüye acıyacağım da, yirmüç köy bir Bey'in nesine diyeceğim de, herif «Vaaaaay, demek koynumuzda yılan besliyoruz, öyle mi!» deyip, otobüs yolculuğunda soyulduğum güntü gibi, beni Künt dağı başına donsuz gömleksiz bırakacak...

— Olmaz öyle şey! diye bağırдыm, siz istesiniz de biz istemeyiz... Sosyal adaletmiş... Ne demek? Bunlar benim bildiğim, düpedüz, kızıl gâvur lâfları, komünist lâfları...

— Suss!.. Ulan sen Künt dağına şeyh olacak değil, hükümetin içine girecek adammışsın... İşte şimdi hükümet gibi konuştun... Babadan kalma köylerimizi dağıtacaklar... Dağıtsınlar. Bizim de istediğimiz bu ya...

Ağzımı aramak istemediğini artık anlamıştım. Ama yirmüç köy sahibi bir Bey'in nasıl olup da sosyal adaleten, toprak reformundan yana olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Elinden bütün topraklarını alıp topraksızlara dağıtacaklar... Demek, dedikleri gibi, iyi yürekli, yoksullara acıyan bir adam... Hay Allah razı olsun, diye geçirdim içimden...

Söylenmeye başladı:

— Yirmüç köy sahibiyim... Olmaz olaydım. Herkesin gözü üstümüzde... Adımız bir kere Bey'e çıkmış... Şimdi ben burdan İstanbul'a gittim mi, bütün bura dolaylar insanların günde en az üç-beş kişi gelir yanıma. Ne yapacaksınız? Adımız Bey'e çıkmış. İster istemez yedirip içireceksin, yatırıp ağırlıyacaksın... Her gün böyle bu... Ayrıca bir apartimanımı, bu adamlar için han gibi kullanıyorum. Yemeleri, içmeleri de bizden... Bey olmuşum da ne olmuş... Her yıl gelip üç-beş ay bu dağ başlarında sürteceğim... Ne verir bu kel-kıraç topraklar? Evet, toprak reformu olsa da kurtulsak...

— Topraklar elinizden alınınca? — Yahu Şeyh, alsınlar dedik... Bu toprakları kim alacak? Hükümet alacak... Hükümet eşkiya mı ki, paramızı vermeden arazimizi elimizden alsın... Elbet parasını verip toprağımızı alacak, köylüye dağıtacak... Oh! Gördün mü ne güzel... (Devamı var)

BASIN İLAN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLÂMLARINIZ İÇİN

HİZMETİNİZDEDİR

Genel MÜDÜRLÜK :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Diğraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 8135—27)

YENGEÇ TEYFİK

15
SEMİH
BALCIOĞLU

Milletler Gülüyor

Dalgın

Kadın kocasına sitem ediyor-
du:

— Sevgilim, gittikçe dalgın bir adam olduğunun hastalık halinde futbole merak sardığını farkında mısın bilmem? Mesut hadiseleri, hattâ evlenme yıldönümümüzü bile unuttun gitti!

— Hayır, sevgilim asla! diye itiraz etti adam. Gayet iyi hatırlıyorum, Fransa'nın İspanyayı 3-2 yendiği günü!

Çare

İki evli adam dertleşiyorlardı:
— Korkunç! diyordu bir tane-
si, bin kere yer değiştirdim, ama
ne yaptım? Karım sakladığım
paraları buluyor, bana bir akıl
versene...

— Benim gibi yap dostum!
— Nasıl?...
— Söküp dikilecek bir çora-
bın içine sakla!

Sinir ilâci

Güney Amerika'da adamın bi-
ri ruh doktoruna gider dertleri-
ni anlattıktan sonra:

— Sinirleriniz berbat bir du-
rumda, der doktor, ne iş yapar-
sınız?

— İhtilâciyim!
— Öyleyse üç ay müddetle,
bomba, tüfek ve aşırı heyecan
katien yasak!...

1

Ölüm...

2

Kalm!

Değişiklik

Ünlü bir Hollywood sinema yıldızı ruh doktoruna gider. Si-
nirlerinin çok gergin ve kendinin çok bitkin olduğundan şikâyet
eder.

— Bunun bir tek çaresi var! der doktor. Hayatınızda de-
ğişiklik yapmalısınız!..

Güzel yıldız, doktorun yüzüne sinirli sinirli baktı:
— Bakın doktor bey! Son sene zarfında yedi kere otomobil,
oniki prodüktör, beş apartman dairesi, sekiz kere saçımın ren-
gini ve altı tane de koca değiştirdim. Bana daha ne gibi bir de-
ğişiklik tavsiye edebilirsiniz?...

Yüzük

Polis elinde çok kıymetli bir
yüzük taşıyan dilenciye berabe-
rinde karakola sürükledi.

— Bu yüzüğü nereden, ne za-
man çaldın?

Diye sıkıştırdı.

Dilenci ise:

— Onu çalmadım buldum, diye
diretti.

— Peki onu niçin en yakın po-
lis karakoluna götürüp verme-
din?

— Ama, komiser bey, içinde
«Hayatımın sonuna kadar seni-
nim», yazılı!...

İskoç fıkrası

Mac Dougall Paris'te bir kah-
vede onu bekleyen arkadaşı Mc
Alister'e yaklaştı.

— Yüzünden düşen bin parça
oluyor Allan! dedi. Tam saatin-
de geldim seni bekletmedim.
Yoksa...

— Başka şeye canım sıkıldı.
Düşün bir kere. Yanımda otu-
ran adam kırkbeş dakikadır
durmadan barmene İskoç fıkrası
anlattı. Hasis olduğumuza mil-
letin bu derece inanması beni
utandırdı doğrusu! Bizler güya
para için her şeyi yaparmışız!
Ne ayıp değil mi dostum?...

— Hakkın var! Sıkıcı bir şey
bu!

Kısa bir sükkattan sonra Mc
Alister devam etti:

— Bizim için anlatılan son fık-
rayı biliyor musun?

— Hayır...
— Tosla şiliği de anlatayım!...

Mektup

İngiltere seyahatinden dönen
Marius arkadaşına anlattı:

— Kraliçenin hususî bir top-
lantısında bulundum!

Arkadaşı Olive sakın bir ta-
vırla:

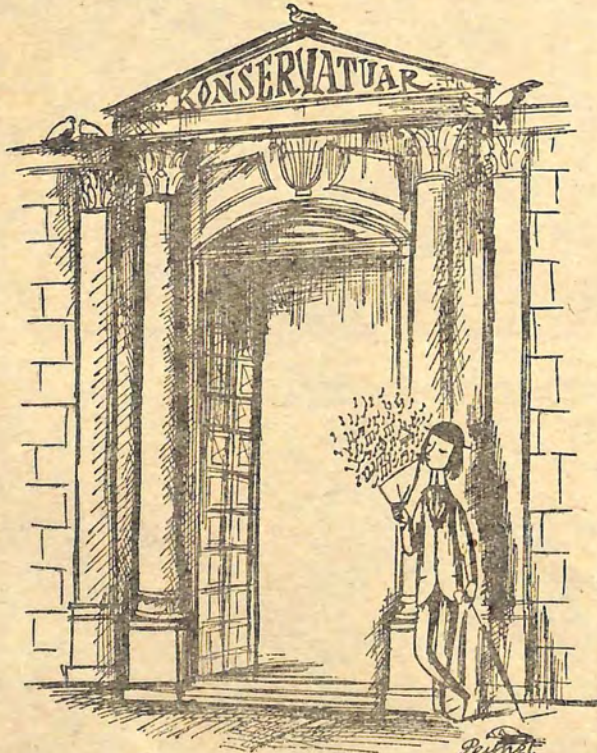
— Biliyorum! dedi.

— Nereden duydu?...

— Son mektubunda Kraliçe
bana yazmıştı!...

— Ooo, iki madalya daha
artmışım!

Yazısız

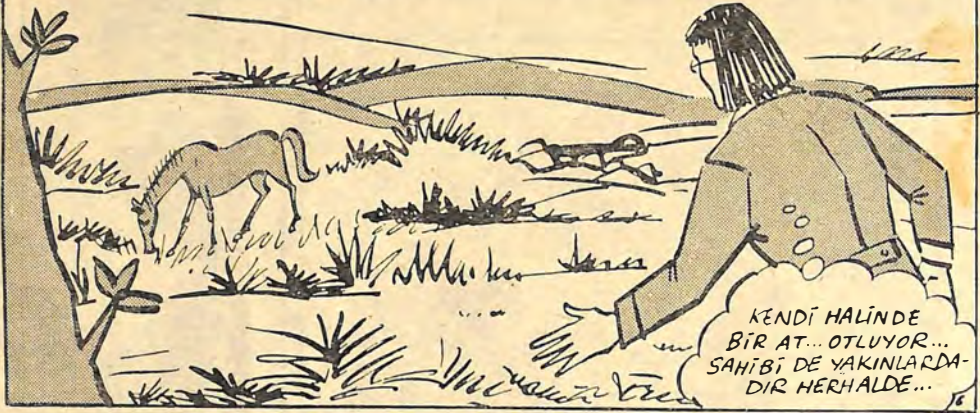
GÜLİVER BİLGİLER ADASINDA

BÜLE
SEREN

35

"GÜLİVER, VENİ ÇIKTIĞI SAHİLDE
KARŞILAŞTIĞI GARİP VE ÇİRKİN
HAYVANLARIN SALDIRISINA UĞ-
RAMIŞTI..."

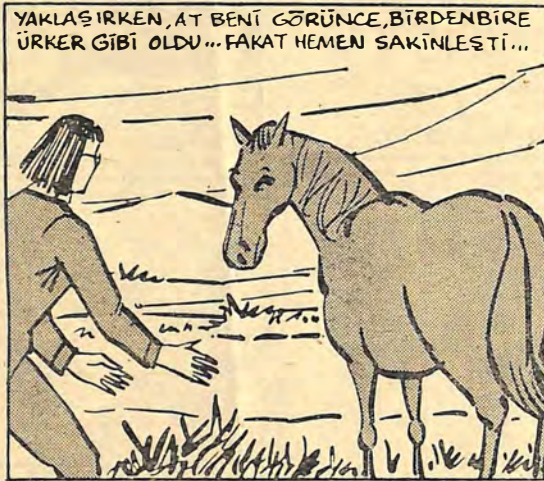
BİR AĞACIN ALTINDA, BENİ ADAMAKILLI SIKIŞTIRAN HAYVANLARIN ANIDEN KACIŞTIKLARI-
NI GÖRÜNCE, ŞAŞKINLIKLA ETRAFIMA BAKINMIŞ, UZAKTA SADECE BİR AT GÖRMÜSTÜM!

KENDİ HALİNDE
BİR AT... OTLUYOR...
SAHİBİ DE YAKINLARDA-
DIR HERHALDE...

GİDİP BAKAYIM...
İNSALLAH MEDENİ
BİR ADAMDIR
SAHİBİ...

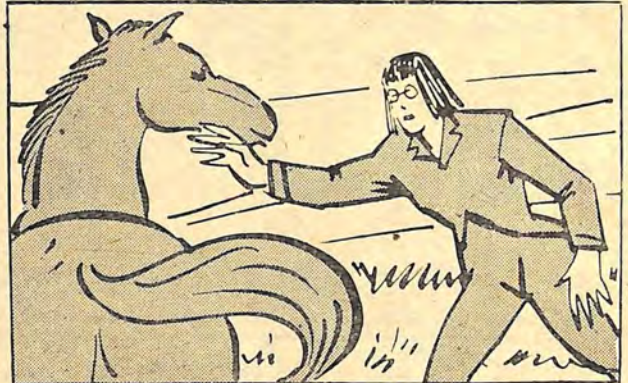
YAKLAŞIRKEN, AT BENİ GÖRÜNCE, BİRDENBİRE
ÜRKER GİBİ OLDU... FAKAT HEMEN SAKİNLEŞTİ...

GÖZLERİNİ YIĞIYOR DİKTİ.
HAYRET ETTİĞİ BELLİYDİ!

BİRKÇ KERE ETRAFIMDA DOLAŞARAK ELLEİRİMİ, AYAKLARIMI
SÜZDÜ. BEN YOLUMA DEVAM EDECEKTİM... O ÖNÜME DİKİL-
Dİ, AMA TATLI TATLI BAKIYOR, HİÇBİR ZOR GÖSTERMİYORDU.

NIHAYET YABANCI BİR ATI İLK DEFA ELE ALACAK SEYİŞ-
LER GİBİ DAVRANIP, ISLIK ÇALARAK, ELİMİ BOYNU-
NA UZATMAYA CESARET ETTİM. OKŞAMAK İSTİYOR-
DUM. FAKAT HAREKETİMİ ADETA ALAYLA KARŞILADI...

BASINI SALLADI, KAŞLARINI CATTI, SAĞ
ÖN AYAGINI YAVAŞÇA KALDIRARAK ELİ-
Mİ İTTİ. SONRA DA ÜÇ DÖRT KERE KİŞ-
NEDİ. BU KİŞNEMEDE, ÖYLE BİR AHENK
VARDI Kİ, KENDİNE ÖZ BİR DİLLE, KEN-
Dİ KENDİNE KONUŞUYOR SANDIM...

İKİMİZ BÖYLE MEŞGULKEN BASKA BİR AT
ÇIKAGELMEZ Mİ?... BÜYÜK BİR CİDDİYET-
LE BİRİNCİ ATA YAKLAŞTI. İKİSİ DE SAĞ
VE ÖN TIRNAKLARINI SÜRTÜSTÜLER...

VE BASKA BASKA TONLARDA KARŞILIKLI
SIRA İLE BİRKÇ KERE KİŞNEDİLER...

YAHU... BUNLAR
GALİBA KONUŞUYOR!
NE İŞ BU?..

-DEVAMI VAR-

Dünya Karikatürleri

1966 Yılında yapılacak 3 çekilişten birincisinde

2

MİLYON LİRA

*

25 apartman dairesi

ve

3 adet 100.000 lira

ve

3 adet 50.000 lira

ve ayrıca 2670 kişiye
çeşitli para ikramiyeleri
dağıtılacaktır.

Tasarruflarınızı arttırdığınız ölçüde kazanma şansınız da artar

YAPI ve KREDİ BANKASI

Akbal

-ZAHMET OLMAZSA, BEN DE BİR KAHVE İSTERİM...

-NE YAPAYIM, SİZDEN AYRI YAŞAYAMIYORUM!

-NASIL DENİZİN SUYU?
-İSTEDİĞİNİZ KADAR SOĞUK DEĞİL!